

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 K 009535 12 K
Tuzla, 05.03.2014. godine

Presuda je preinačena u odluci o kazni presudom
Vrhovnog suda FBiH broj 03 0 K 009535 14 Kž
od 09.01.2015. godine,
kojom se optuženi C.M.1 zv. „M.“, osuđuje
na kaznu zatvora u trajanju od 2 godine
I.S. zv. „S.“ na kaznu zatvora u trajanju od 5 godina i
CM.2 i I.V. na kaznu zatvora u trajanju od po 4 godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Fetije Pašić kao predsjednika vijeća, Hikmete Kuči i Rozalije Džanić, kao članova vijeća, sa zapisničarem Karmelom Saračić, u krivičnom predmetu protiv C.M.1 zv. „M.“, sina N. i I.S. zv. „S.“, sina B. zbog krivičnog djela – ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. u vezi člana 22. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ te protiv optuženih C.M.2 sina M. i I.V., sina V. zbog krivičnog djela – ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ po optužnici Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj 03 0 KT RZ 0021165 12 od 17.07.2012.godine, koja je potvrđena dana 24.07.2012.godine, a izmijenjena na glavnom pretresu dana 27.01.2014.godine, nakon održanog glavnog javnog pretresa dana 26.02.2014. godine u prisustvu tužioca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona Alme Džaferović i stručnog savjetnika u Kantonalnom tužilaštvu Tuzlanskog kantona Emira Bakića, optuženih C.M.1 zv. „M.“, sina N., I.S. zv. „S.“, sina B., C.M.2, sina M. i I.V., sina V. te njihovog izabranog branioca M.S., advokata iz Bijeljine, dana 05.03.2014.godine donio je i objavio

P R E S U D U

1. OPTUŽENI C.M.1 zv. „M.“, sin N. i I. rođene J., rođen ... u mjestu S.D., općina L., nastanjen u ..., općina B., ..., državljanin ..., JMBG ..., VKV bravar, oženjen, otac dvoje djece, pismen, završio srednju školu, slabog imovnog stanja, osuđivan “(...)”, na slobodi

2. OPTUŽENI I.S. zv. „S.“, sin B. i M. rođene C., rođen ... u T., nastanjen u ..., ulica ..., ..., državljanin ..., JMBG ..., medicinski laborant, oženjen, bez djece, pismen, završio srednju školu, lošeg imovnog stanja, osuđivan “(...)”, na slobodi

3. OPTUŽENI C.M.2, sin M. i I. rođene N., rođen ... u S.D., općina ..., nastanjen u ..., ulica ..., ..., državljanin ..., JMBG ..., penzioner, oženjen, otac dvoje djece, pismen, završio srednju školu, lošeg imovnog stanja, osuđivan “(...)”, na slobodi

4. OPTUŽENI I.V., sin V. i S. rođene M., rođen ... u P.D., općina ..., nastanjen u ..., ulica ..., ..., državljanin ..., JMBG ..., rudarski tehničar, oženjen, otac dvoje djece, SSS, lošeg imovnog stanja, neosuđivan

KRIVI SU

ŠTO SU:

U periodu od 25.06.1992. godine do 24.07.1992. godine, za vrijeme rata i oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini u mjestu Smoluća, općina Lukavac, kao pripadnici Vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine (VSRBiH), Vojna pošta ... postupajući suprotno pravilima međunarodnog prava i to odredbi zajedničkog člana 3. za sve četiri Ženevske konvencije i člana 130. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine (Konvencija III) te suprotno članu 4. stav 1., stav 2.a), 2.e) i 2.h) Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava unutrašnjih oružanih sukoba (Protokol II), kojim odredbama se zabranjuje nasilje nad životom, zdravljem i fizičkim ili psihičkim blagostanjem, okrutno postupanje ili bilo koji oblik tjelesne kazne, nanošenje teških povreda tjelesnog integriteta, vrijeđanje ljudskog dostojanstva, posebno ponižavajući i degradirajući postupak i svaki oblik nedoličnog napada, te prijetnje izvršenjem bilo kojeg od navedenih djela, ratnim zarobljenicima P.N., M.E., H.A. i Z.H., koji su bili pripadnici Teritorijalne odbrane Srebrenik i Tinja, iako svjesni da prema njima nečovječno postupaju i da im svojim radnjama nanose velike patnje, tjelesne povrede i povrede zdravlja, što su i htjeli

1. Optuženi C.M.1 zv. „M.“ i I.S. zv. „S.“-zajedno

U vremenu od 25.06.1992. godine do 07.07.1992. godine, nakon što su nakon zarobljavanja pripadnici VSRBiH ratnog zarobljenika P.N., doveli do škole u Smolući, naredili dvojici vojnika da donesu jedno drvo, a zatim na prostoru između škole i stambene zgrade snažno pretukli P.N. udarajući ga naizmjenično šakama, nogama, pesnicama i kundacima pušaka po butinama psujući mu „balijsku majku“ pa kada su dva vojnika donijeli jedno drvo, to su drvo odnijeli u podrumsku prostoriju stambenog objekta i rascijepili te povezali u obliku krsta i „razapeli“ P.N. na napravljeni krst, položili ga na pod podrumске prostorije, koja je bila ispunjena vodom u visini od oko 30 centimetara, govoreći mu: „Tu ćeš ostati do sudnjeg dana!“ pa je tako P.N. u toj podrumskoj prostoriji ostavljen jednu noć i dva dana, nakon čega su ga drugi pripadnici VSRBiH sproveli i zatvorili u garažu, koja se nalazila u neposrednoj blizini vojne komande i mosta, a optuženi su istog dana došli pred garažu psujući komandu i pitali prisutna lica, koja su zatekli ispred garaže, zašto nisu ubili P.N., jer su ga oni i ostavili u podrumskim prostorijama stambenog objekta da bi bio ubijen, zatim su otvorili vrata garaže i ušli te su P.N., koji je u tom momentu sjedio na podu zavezanih ruku i nogu na način da mu je kroz zavezane ruke bila provučena noga pa su ga, iako je P.N. već prethodno bio pretučen i na sebi imao vidljive povrede, snažno udarali rukama i nogama, govoreći mu da će se ponovo vratiti, a drugom prilikom su bili prisutni, kada su dva pripadnika VSRBIH P.N., čije su ruke i noge bile zavezane lisicama, odvukli iz garaže na veliku livadu, udaljenu oko 68 metara od garaže, koja se nalazi pored puta, a na kojoj se nalazilo pedeset do šezdeset vojnika VSRBIH te kada su ti vojnici P.N. ubacili u krug, koji su napravili prisutni vojnici i koji su ga pretukli rukama i nogama po cijelom tijelu, a jedan od vojnika je nogom razgrnuo mravinjak, koji se tu nalazio, nasuo soli u mravinjak, a ostatak soli, koji mu je ostao u ruci, bacio P.N. na lice, uhvatio ga za kosu na potiljku, uvrnuo mu glavu i gurnuo lice u mravinjak, nakon čega je snažno udario P.N. nogom u prsa, dok je bio na zemlji, zbog čega je P.N. izgubio dah i bio pet minuta ošamućen pa su

optuženi i pored toga, nakon opisanog događaja, istog tog dana navečer došli u garažu te se C.M.1 zv. „M.“ P.N. glasno obratio riječima: „Pričaj mi koga imaš kod kuće!“, a P.N. je odgovorio da ima dvije kćerke, nakon čega mu je on opsovao dijete i „balijsku majku“ te ga zatim, dok su P.N. obje ruke bile svezane liscama, snažno udario nogom u predjelu kuka, a I.S. zv. „S.“ ga dva puta snažno ošamario, dok su drugom prilikom došli u garažu i P.N., koji je u tom trenutku sjedio na podu garaže svezanih ruku i imao vidljive ozljede, uhvatili za ruke i odvucli s jednog kraja garaže i bacili na drugi kraj i u narednih pola sata su ga naizmjenično snažno pretukli zatvorenim pesnicama, nogama i kundakom puške, dok je za to vrijeme P.N. jaukao, a zatim ga ostavili da krvav leži na podu garaže;

2. I.S. zv. „S.“- sam

U vremenu od 07.07.1992. godine do 24.07.1992. godine, dan nakon što je Z.H. zarobljen i doveden u garažu, u kojoj je bio zatvoren P.N., došao u jutarnjim satima u garažu, opsovao Z.H. „balijsku majku“ nakon čega ga je počeo ispitivati te, iako su Z.H. obje ruke bile zavezane, snažno ga tukao rukama u predjelu lica, zatim nogama u butine, a kada ga je snažno udario zatvorenom pesnicom u bubreg, Z.H. je pao na pod, nakon čega ga je još dva puta snažno udario nogom u tijelo, dok je ležao na podu, a potom se udaljio iz garaže, ali je istog dana ponovo došao u garažu, ispitivao je Z.H., a zatim ga je snažno pretukao udarajući ga pesnicama po licu i oborio na pod i nekoliko puta snažno udario nogom u tijelo, a drugi dan od dana zarobljavanja Z.H., došao u garažu i Z.H., kojeg je već prethodno pretukao i nanio mu vidne povrede, ponovo pretukao udarajući ga naizmjenično nogama i rukama, dok se nalazio na podu garaže zavezanih ruku liscama, a nakon što su P.N. i Z.H. prebačeni u jedan drveni objekt, došao je i izveo napolje P.N., kojem su ruke bile zavezane sprijeda, počeo ga ispitivati te ga, iako je P.N. imao vidljive povrede, pretukao rukama tako da je P.N. jaukao od bolova, a zatim je izveo svezanog Z.H. do jedne šupe i nakon što mu je smotao cigaretu, koju je Z.H. ispušio, udario Z.H. pesnicom u glavu, iako ga je ranije tukao i nanio mu vidljive povrede, a zatim uzeo pištolj i stavio Z.H. u usta, zaprijetivši mu: „Ako padneš prilikom udaranja, pucat ću!“ te je naredna dva minuta, dok je Z.H. držao pištolj u ustima, pesnicom druge ruke ga udarao po tijelu, a Z.H. je za to vrijeme stajao na nogama trpeći udarce bojeći se da ne padne na zemlju, a kada je doveden ratni zarobljenik H.A., došao je u taj drveni objekt, prijetio svim zarobljenicima da ih treba pobiti i pokopati, a H.A. rekao: „Evo da ti nacrtam jedan krst, hoćeš jedan krst da ti nacrtam?!“, zatim jednom rukom razderao H.A. košulju, a drugom rukom mu nožem ispod bradavice na prsima urezao krst dužine od oko deset centimetara i iz te rane je curila krv, a H.A. je od bolova jaukao, zatim je drugom prilikom, kad su zarobljenici P.N., Z.H., H.A. i M.E. vraćeni u zidanu garažu, došao i povišenim tonom rekao H.A.. „Došao si da tučeš i kolješ srpske žene i djecu!“ pa iako je H.A. odgovorio da je natjeran da se bori, naredio mu: „Hajde sada, priđi ovdje i udri glavom u zid!“ te je H.A., iako su mu obje ruke bile zavezane, udario rukom u glavu nakon čega je H.A. ustao i više puta udario glavom u zid jaučući pri tom, usljed kojih udaraca su na zidu garaže ostali tragovi krvi, dok je I.S. zv. „S.“ cijelo vrijeme, dok je H.A. udarao glavom u zid, psovao mu „ustašku i balijsku majku“, zatim je jednom prilikom došao i vikao: „Koga vi to prijavljujete!“ pa je ponovo stavio P.N. nož pod vrat, a zatim i H.A. i nakon toga nožem je na rese razderao H.A. i P.N. pantalone, a drugom prilikom je ušao u garažu, ispitivao P.N., Z.H. i H.A. da li poznaju M.E., a onda je upitao M.E. da li on poznaje nekoga od zarobljenika, nakon čega je P.N., Z.H. i H.A., iako su im ruke bile vezane i bili

prethodno već pretučeni i na sebi imali vidljive povrede, naizmjenično šakama i nogama snažno pretukao, te je jednom prilikom došao s nekoliko vojnika pred garažu, ušao u garažu i izveo M.E. napolje ispred kuće u blizini garaže, skinuo s M.E. „vjetrovku“ rekavši mu: „Šta će ti maskirna majica ovde!“ i nožem pokušao da razdere majicu kojom prilikom je zahvatio ranu koja se nalazila sa desne strane u predjelu kuka i leđa, koja je stalno krvarila, rascijepio ranu oko 3 cm, a zatim je, iako je padala kiša, postavio M.E. ispod ćoška kuće, a sa krova bez oluka se slijevala kiša i rekao mu: „Sad ćeš ovdje stajati da isperemo ranu!“ te ostavio M.E., koji je bio teško ranjen, da stoji oko dvadeset minuta ispod krova kuće, dok je cijelo vrijeme kiša padala sa ćoška krova po njegovoj rani što je kod istog pojačavalo bol, usljed čega je M.E. izgubio svijest.

3. C.M.2 -sam

Dana 08.07.1992. godine došao u garažu, u kojoj je bio zatvoren ratni zarobljenik P.N. i u koju je prethodnog dana nakon zarobljavanja doveden Z.H. pa je sklopljenim kundakom automatske puške, psujući P.N. u razmacima između psovki i udaraca, oko sedam minuta snažno udarao po glavi i cijelom tijelu P.N., koji je sjedio na podu svezanih ruku sprijeda i bio pretučen i na sebi imao vidne povrede pa mu je na taj način zadao veći broj snažnih udaraca od koji je P.N. jaukao i izgubio svijest, a nakon toga je sklopljenim kundakom automatske puške i nogama na kojima je imao vojničke čizme snažno udarao u rebra, stomak i butine Z.H., koji je sjedio na zemlji lisicama zavezanih ruku sprijeda, bio pretučen i imao vidljive povrede te ga udario i zatvorenom pesnicom u glavu prijeteci mu: „Klicu ću ti Z. zatrti!“, a usljed jačine udaraca je Z.H. prilikom svakog udarca gubio dah, nakon čega je nakratko zastao sa premlaćivanjem upitavši ga da li poznaje Z.A. iz P., a kada je Z.H. odgovorio da poznaje, nastavio istog snažno udarati na isti način zadavši mu još oko deset udaraca od kojih je Z.H. narednih dana osjećao jake bolove po cijelom tijelu, posebno u predjelu rebara i prsa, zbog čega je veoma teško ustajao, a zatim je u periodu od 12.07.1992. godine do 24.07.1992. godine, nakon što su P.N. i Z.H. iz garaže prebačeni u drveni objekat i kada je H.A. doveden u isti objekat, došao i snažno policijskom palicom pretukao H.A., koji je sjedio na podu svezanih ruku na način da ga je jednom rukom držao za košulju, a drugom ga rukom držeći policijsku palicu snažno udarao po rukama, nogama i leđima usljed kojih udaraca je H.A. jaukao i tom prilikom je H.A. nanio povrede od kojih je ruka bila natečena, dok je jednom prilikom, kada su P.N., Z.H., H.A. i M.E. iz drvenog objekta vraćeni u zidanu garažu, došao u tu garažu i oko deset minuta naizmjenično snažno tukao nogama P.N., Z.H. i H.A. pa ih potom snažno tukao i policijskom palicom po nogama i butinama, iako su isti već bili pretučeni i na sebi imali vidljive povrede, a oni su usljed tih udaraca jaukali i stenjali, te je drugom prilikom došao u garažu i obratio se H.A. riječima: „Starudijo jedna, ti si bijeda, a došao si ovdje da ratuješ, da se tučemo jedan protiv drugoga!“, a pošto je H.A. šutio i držao glavu pognutu prema zemlji, rekao je: „Nećete mi otići!“ te kako mu niko od zarobljenika nije odgovarao, obratio se H.A. uzviknuvši: „Hoćeš ti odgovoriti što se pitam!“, a H.A. je malo podigao glavu, H.A. je prvo udario policijskom palicom u glavu, a zatim ga je jako udarao po leđima i butinama, iako je H.A. bio svezanih ruku i već pretučen s vidljivim ozljedama, a naredni put došao u garažu, raspremio se, okačio palicu i pištolj, dao zarobljenicima olovku i papir i naredio P.N., iako su mu ruke bile svezane, da piše izjavu, P.N. je pitao šta da piše, a optuženi mu je ponovo naredio: „Piši!“, a zatim je uzeo svoju policijsku palicu, kojom je snažno P.N., iako je P.N. već prethodno bio pretučen i

imao vidljive povrede, udarao po glavi, leđima i butinama i naizmjenično šakama, usljed čega je P.N. na moment izgubio svijest, a zatim je policijskom palicom i šakama snažno pretukao po leđima H.A., iako su H.A. ruke bile svezane i već je prethodno bio pretučen i imao vidljive povrede, tako da je H.A. jaukao i od siline udaraca mu se pocijepala majica, a cijela leđa dijelom pocrnila i dijelom postala šarena i istom prilikom je na kraju policijskom palicom i šakama snažno Z.H., čije ruke su bile svezane i koji je bio već pretučen i na sebi imao vidljive povrede, istukao po glavi, leđima i butinama.

4. I.V., sam

Dana 27.06.1992. godine, kada su ratnog zarobljenika P.N. vojnici VSRBiH sproveli i zatvorili u garažu pored ceste, došao u popodnevnim satima u garažu i pitao je P.N. da li ga zna, a kada je P.N. odgovorio da ga ne poznaje, pitao ga je da li ga hrane, pa pošto je P.N. šutio, rekao mu je: „E, onda ćeš od mene od sutra pa nadalje imati i doručak i ručak i večeru“, poslije čega je otišao iz garaže, ali je narednog dana u ranim jutarnjim satima ponovo došao u garažu, naredio P.N. da čelom udara u zid, iako je P.N. bio svezanih ruku i već prethodno bio pretučen te imao vidljive povrede, nakon čega je P.N. počeo udarati glavom u zid pa kada je vidio da P.N. ne udara glavom u zid dovoljno jako, uhvatio ga je za glavu i tri puta njegovom glavom snažno udario u zid zbog čega je P.N. nakon trećeg udarca izgubio svijest, poslije čega je napustio garažu, ali je u popodnevnim satima ponovo došao u garažu i tukao P.N. nogama i otvorenim šakama, dok je on sjedio zavezanih ruku na podu garaže psujući mu „balijsku majku“, pa je P.N. naredio da ustane, uhvatio ga je za glavu i udarao njegovom glavom u zid, usljed kojih udaraca je P.N. jedno oko bilo zatvoreno, a lice krvavo, a zatim je u periodu od 07.07.1992. godine do 24.07.1992. godine, kada su rani zarobljenici P.N. i Z.H. prebačeni, a H.A. doveden u drveni objekt-šupu, došao sa još četiri vojnika VSRBiH i Z.H. opsovao balijsku majku, a zatim, iako su sve već prethodno bili pretučeni i na sebi imali vidljive povrede, naizmjenično snažno tukao rukama i nogama P.N. i H.A., kojima su ruke bile svezane, po cijelome tijelu pa je P.N. jaukao te su obojica od udaraca pali na pod, a kada su ratni zarobljenici vraćeni u garažu, došao je noseći palicu, prilikom ulaska je zarobljenicima psovao Boga, sunce i „balijsku majku“, galameći na H.A.: “Sve mi je jasno, al gdje ćeš ti bolan?! Takav star, djedonja! Uzeo si pušku pa ideš na nas!“, a zatim je naredio P.N. i H.A., dok su sjedili svezanih ruku na podu, da skinu obuću sa nogu, a Z.H., kojem su takođe bile svezane ruke, dao policijsku palicu i naredio da udara P.N. i H.A. po tabanima, iako su svi bili već pretučeni i imali vidljive ozljede, pa pošto je Z.H. odbijao to učiniti, ponovo mu je naredio da ih udara, ali je Z.H. opet odbio da to čini, nakon čega je Z.H. zaprijetio da će ga slomiti pa je Z.H. onda nekoliko puta palicom blago udario po tabanima P.N. i H.A., ali je optuženi I.V., vidjevši da Z.H. ne udara dovoljno jako, uzeo palicu iz njegovih ruku i rekao mu: „Ovako se Z. tuče, nije tako!“, te je psujući balijsku majku tukao palicom naizmjenično P.N., Z.H. i H.A. po tabanima i cijelom tijelu, a oni su usljed bolova jaukali te se, nakon što je završio premlaćivanje, obratio Z.H.: „Da sad vidim kako udaraš!“, ali Z.H. nije mogao od bolova reagovati nit ustati na noge, pa je optuženi I.V. ponovo palicom tukao P.N., Z.H. i H.A. po tabanima, oni su usljed bolova jaukali i nakon toga se obratio Z.H.: „Ovako se Z.H. udara!“, a zatim mu zaprijetio: „Z., nisi htio da ih udaraš, vidjet ćeš kako će oni sljedeći puta kada dođem tebe udarati!“ i tako je kod zarobljenika P.N. usljed udaraca, koje mu je zadao I.V., na licu došlo do ponovnog povređivanja rana i od siline udaraca krv mu je curila iz istih, dok su zarobljenicima H.A. i Z.H. stopala bila natečena i trpjeli su jake bolove

i bili krvavi, a nakon dva dana ponovo je došao u garažu i upitao P.N.: „Šta ti radiš T.“, pa pošto je P.N. ćutao, on mu je ponovo rekao „Šta radiš?!“, a kada je P.N. odgovorio da leži, jer ga cijelo tijelo boli, naredio mu da ustane na noge, a kako P.N. nije mogao od bolova i povreda ustati, prišao mu, podigao ga rukama i upitao: „Je si li doručkovao?!“, našto je P.N. odgovorio da jeste, nakon čega je uzviknuo prema H.A.: „Šta ti čekaš! Ustani!“ i kada je H.A. jedva ustao na noge, rekao P.N.: „E de ti T. pokaži kako je tebi dajem doručak, kako ti dajem večeru!“, nakon čega je, iako su obojicu ruke bile zavezane, te su zbog prijašnjih premlaćivanja na sebi imali i vidljive tjelesne povrede, rukama uhvatio P.N. i H.A. za glavu i četiri puta udario u zid, usljed kojih udaraca je P.N. izgubio svijest, te su mu se na čelu pojavile otekline, dok je H.A. zadobio ozljedu u vidu velikog otoka i deformacije čela,

čime su optuženi C.M.1 zv. „M.“, radnjama opisanim pod tačkom 1. izreke presude, a optuženi I.S. zv. „S.“ radnjama opisanim pod tačkama 1. i 2. izreke presude učinili krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. u vezi člana 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, a optuženi C.M.2 radnjama opisanim pod tačkom 3. izreke presude i optuženi I.V. radnjama opisanim pod tačkom 4. izreke presude krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije,

pa ih sud na osnovu člana 144., člana 33., člana 38., člana 41. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, a optuženog C.M.1 zv. „M.“, i uz primjenu člana 42. tačka 2. i člana 43. stav 1. tačka 1. istog zakona

O S U Đ U J E

Optuženog **C.M.1**, zv. „M.“ na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci

Optuženog **I.S.** zv. „S.“ na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina

Optužene **C.M.2** i **I.V.** na kazne zatvora u trajanju od po 5 (pet) godina

Na osnovu člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine optuženi se solidarno obavezuju da naknade troškove krivičnog postupka u iznosu od 2256,00 KM i da plate paušal sudu u iznosu od po 100,00 KM.

Na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine oštećeni P.N., Z.H., M.E. i H.S. se upućuju da imovinskopravni zahtjev mogu ostvarivati u parničnom postupku.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T 03 0 KT RZ 0021165 12 od 17.07.2012.godine, koja je potvrđena dana 24.07.2012.godine,

optuženi su C.M.1 zv. „M.“ sin N., I.S. zv. „S.“, sin B., C.M.2 sin M. i I.V., sin V. zbog krivičnog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. stav 1. tačka a) i tačka b) u vezi sa članom 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine.

Na glavnom pretresu dana 27.01.2014. godine kantonalna tužiteljica je izmijenila činjenični opis u dispozitivu optužnice i pravnu ocjenu krivičnog djela tako da je radnje optuženih C.M.1 zv. „M.“ sina N. i I.S. zv. „S.“, sina B., pravno kvalifikovala kao krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. u vezi člana 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federacije Jugoslavije (KZ SFRJ), a radnje optuženih C.M.2 sina M. i I.V., sina V. kao krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ.

Na glavnom pretresu su direktno i unakrsno ispitani svjedoci optužbe, svjedoci odbrane i svjedoci suda. Tako je na glavnom pretresu od 17.12.2012. godine direktno i unakrsno ispitani svjedok optužbe P.N. i u dokaze optužbe su uvršteni zapisnik Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj KtaRz-83/06 od 28.02.2007. godine o saslušanju svjedoka P.N. i zapisnik Državne agencije za istragu i zaštitu, Regionalni ured Tuzla broj 17-15/3-1-04-2-270-1/08 od 04.03.2009. godine o saslušanju svjedoka P.N., na glavnom pretresu od 19.12.2012. godine direktno i unakrsno su ispitani svjedoci optužbe Z.H. i M.E. i u dokaze optužbe su uvršteni zapisnik Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj KtaRz-83/06 od 19.03.2007. godine o saslušanju svjedoka Z.H. i zapisnik Državne agencije za istragu i zaštitu, Regionalni ured Tuzla, Odsjek za istraživanje ratnih zločina broj 17-15/3-1-04-2-270-3/08 od 11.03.2009. godine o saslušanju svjedoka Z.H., zapisnik Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj KtaRz-83/06 od 06.03.2007. godine o saslušanju svjedoka M.E. i zapisnik Državne agencije za istragu i zaštitu, Regionalni ured Tuzla, Odsjek za istraživanje ratnih zločina broj 17-15/3-1-04-2-270-2/08 od 05.03.2008. godine o saslušanju svjedoka M.E. i na glavnom pretresu od 28.12.2012. godine direktno i unakrsno je ispitani svjedok optužbe J.A. zv. „A.“ i u dokaze optužbe je uvršten zapisnik Državne agencije za istrage i zaštitu, Regionalni ured Tuzla, Odsjek za istraživanje ratnih zločina broj 17-15/3-1-04-2-270-9/08 od 15.04.2009. godine o saslušanju svjedoka J.A. zv. „A.“ te je direktno i unakrsno ispitani kao svjedok optužbe vještak prof. dr Alija Sutović, ljekar specijalista za neuropshijatriju i u dokaze optužbe je uvršten pisani nalaz i mišljenje istog vještaka od 16.07.2012. godine, a na glavnom pretresu od 03.01.2013. godine u dokaze je uvršten izvod iz matične knjige umrlih, koja se vodi za mjesto Tuzla, broj ... od 28.11.2012. godine na ime H.A., čija smrt je upisana u matičnoj knjizi umrlih pod rednim brojem ... za godinu 2012. godinu te je u dokaze optužbe uvršten zapisnik Državne agencije za istrage i zaštitu, Regionalni ured Tuzla, Odsjek za istraživanje ratnih zločina broj 17-15/3-1-04-2-270-4/08 od 08.04.2009. godine o saslušanju svjedoka H.A. i zapisnik Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj KtaRz-83/06 od 06.04.2007. godine o saslušanju svjedoka H.A. pa su navedeni zapisnici na osnovu člana 288. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) pročitani.

Dana 06. marta 2013. godine na osnovu člana 266. stav 2. ZKP FBiH pred istim vijećem glavni pretres je iznova počeo, jer je između glavnih pretresa proteklo više od 30 dana, a po saglasnosti stranaka i branioca odlučeno je da se svjedoci P.N., Z.H. i M.E. te vještak prof. dr Alija Sutović, ljekar specijalista za neuropsihijatriju, ne pozivaju ponovo i saslušavaju, jer su ispitani pred istim vijećem i odlučeno je da

se njihovi iskazi koriste kao dokazi. Na tom pretresu je ponovo direktno i unakrsno ispitan svjedok J.A. zv. „A.“ te je direktno i unakrsno ispitan svjedok optužbe S.G. i u dokaze optužbe je uvršten zapisnik Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T03 0 KT RZ 0021165 12 od 08.01.2013. godine o saslušanju svjedoka S.G.. Pored toga u dokaze optužbe uvrštene su punomoći braniocu advokatu Miodragu Stojanoviću, rješenje Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1K 009242/12 KV od 26.03.2012.godine, kojim je prihvaćen prijedlog Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj T20 0KT RZ 003225/12 od 15.03.2012.godine i vođenje postupka protiv osumnjičenih C.M.1 zv. „M.“, I.S. zv. „S.“, C.M.2, I.V. preneseno na mjesno nadležni Kantonalni sud u Tuzli, ovjerena fotokopija izvještaja o radu i rezultatima rada Opštinske komisije za razmjenu za period od 25.05.1992.godine do 31.12.1992.godine, pregledi sastava Komisije za razmjenu i pregled obavljene razmjene dana 27.07.1992.godine u Smolućoj u 15:00 sati, spisak razmijenjenih osoba, skica lica mjesta Ministarstva unutrašnjih poslova Tuzla broj 08-02/7-1 od 11.04.2007.godine uz dopis broj 08-02/7-1-04.3-25/07 od 30.05.2007.godine, foto dokumentacija Ministarstva unutrašnjih poslova Tuzla od 11.04.2007.godine na kojoj je prikazan širi izgled lica mjesta i prilaz objektu-zatvoru u mjestu Smoluća, općina Lukavac, ovjerene fotokopije nalaza i mišljenja ljekara specijaliste dr Alije Sutovića od 04.08.1992.godine, nalaz istog ljekara na ime P.N. od 29.09.1992.godine, nalaz RTG PNS Klinike za radiologiju na ime P.N. od 13.06.2008.godine, nalaz i mišljenje ljekara specijaliste u potpisu je dr Dž. K., ljekar specijalista za neurohirurgiju od 13.06.2008.godine na ime P.N., nalaz i mišljenje ljekara specijaliste dr N.I.-Klinika za ORL, CF i MF hirurgiju na ime P.N. od 13.06.2008.godine, nalaz dr S.S.-Klinika za radiologiju od 02.07.2008.godine na ime P.N., nalaz i mišljenje ljekara specijaliste dr A.V.-Klinika za ortopediju i traumatologiju 16.07.2008.godine na ime P.N., otpusna lista Klinike za bolesti uha, grla i nosa od 03.11.1997.godine na ime P.N., nalaz i mišljenje iste Klinike od 07.11.1997.godine na ime P.N. i nalaz o kontrolnom pregledu od 14.11.1997.godine, zatim nalaz psihologa Š.Dž. na ime P.N. od 27.01.1995.godine, otpusnica Republičkog centra za medicinsku rehabilitaciju Fojnica u Fojnici na ime P.N. od 09.09.1996.godine, kontrolni nalaz psihologa Š.Dž. na ime P.N. od 28.12.1997.godine, nalaz Psihijatrijske klinike u Tuzli na ime P.N. od 31.05.1999.godine, nalaz i mišljenje dr E.S., ljekara specijaliste za neuropsihijatriju od 25.04.2005.godine na ime P.N., nalaz Klinike za psihijatriju na ime P.N. od 07.03.2007.godine, nalaz i mišljenje dr E.A., ljekara specijaliste interne medicine od 09.03.2007.godine, nalaz Neurološke klinike UKC Tuzla na ime P.N. od 16.03.2007.godine, nalaz i mišljenje dr Z.S., ljekara specijaliste fizijatra od 19.03.2007.godine za P.N., nalaz Klinike za radiologiju za neurologiju UKC Tuzla od 02.06.2008.godine, nalaz Ljekarske komisije za pregled lica obuhvaćenih Zakonom o osnovnim pravima invalida i porodica palih boraca, nalaz i mišljenje Ljekarske komisije za pregled lica obuhvaćenih Zakonom o osnovnim pravima vojnih invalida i porodica palih boraca broj RVI 745/97 od 24.03.1997.godine. Zatim su u dokaze optužbe uvršteni uvjerenje da je M.E., sin E. ranjen 12.07.1992.godine na izvršenju borbenog zadatka u Smolući i da je u zarobljeništvu proveo vrijeme od 12.07.1992.godine do 03.08.1992.godine, uvjerenje Vojne jedinice ..., uvjerenje Vojne jedinice... na ime M.E. i otpusnica RO Kliničko medicinski centar Tuzla „Dr Mustafa Mujbegović“ matični broj ... od 21.03.1994.godine, nalaz niže Vojno ljekarske komisije Gradačac vojna jedinica ... broj 618/94 od 23.06.1994. godine na ime M.E., nalaz i mišljenje ljekara specijaliste dr S.R. iz 1994.godine, nalaz Psihijatrijske klinike JZU Klinički centar Tuzla na ime

M.E. od 31.07.1998.godine, nalaz psihologa S.P. iz Psihijatrijske klinike UKC Tuzla na ime M.E. od 03.08.1998.godine, nalaz dr K.B., ljekara specijaliste neuropsihijatra iz Psihijatrijske klinike Tuzla od 04.08.1998.godine na ime M.E. i nalaz iste ustanove i istog ljekara od 06.08.1998.godine, nalaz i mišljenje Ljekarske komisije za pregled lica obuhvaćenih Zakonom o osnovnim pravima vojnih invalida i porodica palih boraca u prvostepenom postupku broj RRVVI 2348/98 od 07.09.1998.godine na ime M.E., foto kopija korisnika prava boračko invalidske zaštite na ime M.E., otpusnica Neuropsihijatrijske klinike Tuzla od 21.03.1994. godine na ime M.E., nalaz niže Vojno ljekarske komisije Gradačac broj 618/94 od 23.06.1994.godine na ime M.E., nalaz Javne zdravstvene ustanove UKC Tuzla, Psihijatrijska klinika od 31.07.1998.godine na ime M.E., nalaz iste zdravstvene ustanove od 04.08.1998.godine, nalaz Ljekarske komisije za pregled lica obuhvaćenih Zakonom o osnovnim pravima vojnih invalida i porodica palih boraca u prvostepenom postupku broj RRVVI 2348/98 od 07.09.1998.godine na ime M.E., ovjerenjena foto kopija vojne knjižice na ime H.A. sina O. u kojoj je navedeno da je službovao u ratu od 15.05.1992. godine do 23.10.1992.godine, zatim su u dokaze optužbe uvršteni izvještaj Policijske uprave Lukavac broj 08-05/7-1-04.7-2-4774/12 od 06.06.2012.godine za C.M.2 i C.M.1 zv. „M.“ iz kaznene evidencije, izvještaj Policijske uprave Tuzla broj 08-05/4-1-04.7-2-5-4538/12 od 31.10.2012.godine iz kaznene evidencije za optuženog I.S. zv. „S.“, izvještaj Policijske stanice Srebrenik broj 08-05/9-1-04.7-2-774/12 od 08.06.2012.godine iz kaznene evidencije za optuženog I.V., te su u dokaze optužbe uvrštene Odluka Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine o proglašenju ratnog stanja, objavljena u „Službenom listu RBiH“ od 20.juna 1992.godine broj 7 i Odluka Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine o proglašenju neposredne ratne opasnosti objavljena u „Službenom listu Republike Bosne i Hercegovine“ broj 1 od 09. aprila 1992.godine, dok nisu prihvaćeni kao dokazi zapisnici o prepoznavanju lica pomoću fotografija sačinjeni u Regionalnom uredu Tuzla Državne agencije za istragu i zaštitu, jer su sačinjeni suprotno odredbi člana 85. stav 3. i 4. ZKP FBiH. Nakon što su fotokopirani i braniocu uručeni u dokaze optužbe su uvršteni uvjerenje Federalnog ministarstva za pitanja branitelja i invalida domovinskog rata broj 07/35-03/6-1-31/13 od 10.01.2013. godine na ime Z.H., dopis administrativne službe gradonačelnika grada Bijeljine broj 02/7-832-1-135/12 od 29.08.2012.godine, koji se odnosi na optuženog C.M.1 zv. „M.“, dopis Službe boračko invalidske zaštite Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj 05-12-33/12 od 30.08.2012.godine, koji se odnosi na optužene I.S. zv. „S.“, C.M.2 i I.V., rješenje Općinske službe za boračko invalidsku zaštitu općine Srebrenik broj 09/41-5212/2004 od 28.12.2004. godine za M.E., uvjerenje Federalnog ministarstva odbrane-Uprave za odbranu Tuzla, Odjel za odbranu Srebrenik broj 17-17-02-03-22-154-1-98/04 OD 21.10.2004.godine na ime M.E., uvjerenje Ministarstva odbrane-odjeljenje u općini Srebrenik, evidencioni broj 492035807281 od 30.09.1996.godine na ime M.E., uvjerenje Saveza logoraša Bosne i Hercegovine broj 25/2001.od 01.03.2001. godine na ime P.N., uvjerenje Ministarstva odbrane Bosne i Hercegovine broj 17-17-17-02-03-3-30/07 od 23.01.2007. godine na ime P.N., uvjerenje Federalnog ministarstva odbrane Odjel za odbranu Srebrenik broj 17-17-02-03-22-154-1-127/04 od 26.10.2004.godine na ime P.N., uvjerenje Ministarstva odbrane Odjeljenje u općini Srebrenik evidencioni broj D59235801262 od 22.09.1997.godine na ime P.N., uvjerenje Saveza logoraša Bosne i Hercegovine broj 1525/2001 godine, od 21.03.2001.godine na ime P.N..

Na glavnom pretresu od 25.03.2013.godine direktno i unakrsno su ispitani svjedoci odbrane S.S., V.M., M.S.1, J.S., M.Ž., S.N. i T.V., a na glavnom pretresu od 26. marta 2013. godine direktno i unakrsno su ispitani svjedoci odbrane J.R., M.R., R.R., K.D., T.M., M.S.2 i T.Lj. i u dokaze odbrane je uvrštena potvrda Crvenog krsta Srbije - Crvenog krsta V. u K. broj ... od 21.08.2012. godine te knjiga pod naslovom "Smoluća u ratnom okruženju (18. juni do 30. avgust 1992. godine)" autora T.Lj., koja je izdata 2011. godine, dok su na glavnom pretresu od 28.03.2013. godine direktno i unakrsno su ispitani svjedoci odbrane B.M., I.Lj., I.M., K.J., V.R. i M.D. i u dokaze odbrane su uvrštena dva DVD sa natpisom "TVL Televizija Lukavac - I razmjena Agići" i sa natpisom "Razmjena zarobljenika" te su na tom glavnom pretresu uz pomoć IKT referenta Kantonalnog suda u Tuzli E.K. reprodukovani navedeni snimci. Na tom pretresu branilac je odustao od prijedloga da se saslušaju svjedoci S.M. i N.S..

Zbog proteka vremena dužeg od 30 dana glavni pretes je dana 22.05.2013.godine počeo iznova i na tom pretresu su ponovo ispitani svjedoci oštećeni P.N., Z.H. i M.E. te su svjedoci S.S., V.M., M.S.1 i S.L., nakon što su izjavili da ostaju kod datih iskaza, po prijedlogu kantonalne tužiteljice suočeni sa svjedokom P.N. te su izvršena suočenja u odnosu na razlike u iskazima svjedoka P.N. i svjedoka S.S., V.M., M.S.1 i S.L..

Glavni pretres dana 05.08.2013. godine zbog proteka vremena dužeg od trideset dana počeo je iznova i ponovo su saslušani svjedoci P.N., Z.H. i M.E., te su u odnosu na razlike u svojim iskazima suočeni svjedoci M.E. i B.M., svjedoci P.N. i J.R., svjedoci P.N. i K.D., svjedoci Z.H. i J.R., svjedoci M.E. i J.R., svjedoci P.N. i T.Lj., svjedoci Z.H. i T.Lj., svjedoci M.E. i T.Lj., svjedoci M.E. i M.S.2, svjedoci Z.H. i K.J. te je na tom pretresu kao svjedok saslušan H.M., ponovo je saslušan svjedok J.A. zv. „A.“ i suočen je sa svjedokom H.M. u odnosu na razlike u njihovim iskazima, te su suočeni svjedoci P.N. i J.A. zv. „A.“.

Na glavnom pretresu od 06.08.2013. godine saslušani su svjedoci B.M. i H.S. te su direktno i unakrsno ispitani svjedoci optužbe O.I., F.A. i K.S..

Dana 07.10.2013. godine glavni pretres je vođen iznova i na tom pretresu po prijedlogu branioca suočeni su svjedoci P.N. i T.V. te svjedoci Z.H. i T.V.. Na istom pretresu direktno i unakrsno je ispitan svjedok optužbe M.V. i svjedok oštećeni H.S. te svjedok optužbe B.M..

Vijeće je po prijedlogu branioca izvršilo uviđaj na licu mjesta u Smolući dana 08.10.2013.godine i u dokaze je uvršten zapisnik o uviđaju na licu mjesta od 08.10.2013. godine i fotodokumentacija koja je sastavni dio tog zapisnika.

Zbog proteka vremene dužeg od trideset dana dana 16.12.2013. godine glavni pretres počeo je iznova i na tom glavnom pretresu direktno i unakrsno su ispitani svjedoci odbrane B.Z. i Đ.Z. te su dodatno direktno i unakrsno ispitani svjedoci P.N., Z.H., J.A. zv. „A.“ i B.M. te su suočeni u odnosu na razlike u iskazima svjedoci P.N. i S.R..

Na glavnom pretresu od 30. decembra 2013. godine po prijedlogu branioca suočeni su u odnosu na razlike u svojim iskazima svjedoci M.E. i T.V., M.E. i K.D.,

M.E. i T.M., te su u dokaze uvršteni dopis Izvršnog odbora Medžlisa Islamske zajednice Puračić broj 06-10-143-1/13 od 20.12.2013. godine, dopis ... broj 1827/13 od 20.12.2013. godine uz fotokopije otpusne liste Regionalnog medicinskog centra "Dr Mustafa Mujbegović" ORL Odjeljenje od 09.06.1986. godine matični broj ... za oštećenog P.N., izvještaj Radne organizacije ... broj SL-86 od 11.12.1986. godine i po prijedlogu stranaka i branioca zapisnik o uviđaju na licu mjesta od 08.10.2013. godine i fotodokumentacija koja je sastavni dio tog zapisnika. Zatim je po prijedlogu branioca izvršen uvid u rješenje ... Tuzla broj 12/96 od 10.07.1996. godine o zasnivanju radnog odnosa optuženog I.V. na neodređeno vrijeme na poslove i radne zadatke ..., izvršen je uvid u radnu knjižicu optuženog I.V. i konstatovano je da su u radnu knjižicu upisani podaci o zaposlenju od 10.07.1996. godine u ... Tuzla od 10.07.1996. do 31.08.1999.godine, a zatim da je radio u firmi ... od 01.06.1999. godine i u dokaze su uvrštene fotokopije tih pismena.

Uz saglasnost stranaka i branioca vijeće je na tom pretresu odlučilo da se svjedoci i vještak prof dr Alija Sutović neće ponovo pozivati i saslušavati i da se njihovi iskazi sa prethodnih glavnih pretresa uvrste u dokaze i koriste kao dokazi.

Na glavnom pretresu od 27.01.2014.godine prihvaćeni su kao dokazi optužbe i izvršen je uvid u fotografiju oštećenog M.E. iz 1991. godine, fotografiju oštećenog H.A. iz 1990. godine, fotografiju oštećenog Z.H. iz 1990. godine i uvjerenje na ime P.N. od 28.10.1991. godine, uvjerenje Federalnog ministarstva za pitanje branitelja i invalida domovinskog rata, Odsjek za pitanje evidencije iz oblasti vojne obaveze Tuzla-Grupa za pitanja iz oblasti evidencije iz oblasti vojne obaveze ... od 10.01.2013. godine na ime Z.H., ovjerenu fotokopiju nalaza i mišljenja ljekara specijaliste dr N.I., ljekara specijaliste za maksilofacijalnu hirurgiju od 13.06.2008. godine na ime P.N., ovjerenu fotokopiju specijalističkog nalaza dr A.S., ljekara specijaliste za otorinolaringologiju na ime P.N. od 18.07.2013. godine, ovjerenu fotokopiju specijalističkog nalaza dr Z.D. iz Klinike za neurologiju na ime P.N. od 25.07. 2013. godine, nalaz i mišljenje S. dr. N., ljekara specijaliste za otorinolaringologiju od 25.09.2007. godine na ime P.N., ovjerenu fotokopiju nalaza Klinike za radiologiju na ime P.N., ovjerenu fotokopiju uputa za Vojnojlekarsku komisiju na ime M.E. od 29.07.1998. godine, dopis JZU Doma zdravlja Srebrenik broj 1681-1/12 od 27.12.2012. godine upućen Kantonalnom tužilaštvu Tuzlanskog kantona uz ovjerenu fotokopiju protokola pregleda za M.E..

Sud je sve izvedene dokaze cijenio pojedinačno i u međusobnoj povezanosti u smislu člana 296. stav 2. ZKP FBiH pa je na osnovu takve ocjene izvedenih dokaza zaključio da je dokazano činjenično stanje predstavljeno u izreci presude.

Tako sud nalazi utvrđenim da je u periodu od 25.06.1992. godine do 24.07.1992. godine, u kojem su učinjene radnje, za koje su optuženi oglašeni krivima, u Bosni i Hercegovini postojao oružani sukob između Teritorijalne odbrane BiH (kasnije ARBiH) i Vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine (kasnije Vojske Republike Srpske), jer je Odlukom Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine broj PR.1201/92, koja je objavljena u „Službenom listu RBiH“, broj 7 od 20.06.1992. godine i koja je danom objavljivanja stupila na snagu, proglašeno ratno stanje u Bosni i Hercegovini.

Da je oružani sukob na području općina Lukavac i Srebrenik između pripadnika tadašnje Teritorijalne odbrane Srebrenik i Vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine počeo prije proglašenje ratnog stanja proizlazi iz iskaza svjedoka B.M., H.S., O.I., F.A., B.M., J.R., T.Lj. i T.V..

Tako je svjedok T.V. u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je on bio oficir JNA, da je bio u službi u kasarni u Tuzli i da je Tuzlu dana 15.05.1992.godine napustio s jedinicama JNA, ali da je već 16. maja 1992. godine po naređenju s jednom vojnom jedinicom došao u selo S., gdje je rođen, da organizuje odbranu sela S..

Svjedok B.M. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je u to vrijeme bio ... i da je uz pomoć svojih saradnika radi očuvanja mira i tradicionalno dobrih odnosa u ranijim ratnim vremenima među pripadnicima svih nacionalnosti u opštini Srebrenik, danima pregovarao sa predstavnicima Srba iz sela Potpeć i Tinja, koja su u sastavu opštine Srebrenik, da predaju naoružanje znajući da su Srbi u Potpeću i Tinji pored lakog naoružanja, koje su dobili od Srpske demokratske stranke, imali i teško naoružanje, koje su dobili od radio relejne jedinice JNA stacionirane na brdu Okresanica kod Srebrenika, a da im se zauzvrat jamči bezbjednost, ali da takav dogovor nije postignut, iako se takav dogovor postigao sa Srbima iz sela Špionica i stanovnici tog sela se nisu iz svojih domova pomjerali tokom ratnih dejstava. Dalje je taj svjedok naveo da se oružani sukobi nisu mogli izbjeći, jer su vojnici JNA više puta blokirali magistralni put prema Tuzli, a dana 18.juna 1992.godine napali su vozilo Službe hitne medicinske pomoći i pored toga što je vozilo imalo vidljivu međunarodnu oznaku Crvenog krsta pa su u tom napadu ubijeni vozač i medicinska sestra. Pošto se magistralni put prema Tuzli morao ostaviti slobodnim, Teritorijalna odbrana Srebrenik je silom deblokirala put i to je bio početak sukoba na teritoriji opštine Srebrenik.

Sud nalazi da je dokazano da su Srbi iz sela Potpeć i Tinja u noći između 18.juna 1992.godine i 19.juna 1992. godine napustili svoje domove i prešli u selo Smoluća. O zbrinjavanju izbjeglica u Smolući i organizovanju vojnih snaga u Smolući svjedočili su J.R., T.Lj.i T.V. pa sud nalazi da je dokazano da su se vojno sposobni muškarci iz Tinje i Potpeća uključili u vojne jedinice koje su formirane na području Smoluće, da je ... vojnih jedinica bio T.V. kao bivši oficir JNA, koji je već organizovao odbranu sela Smoluća, da su u Smolući formirana dva odreda i to jedan pod nazivom „Okresanica“ u čijem sastavu su bili vojnici iz Tinje i Potpeća i odred zv. „Ratiš“ u kojem su bili vojnici iz Smoluće.

Da su optuženi bili pripadnici Vojske Srpske republike Bosne i Hercegovine (VSRBiH) proizlazi iz iskaza svjedoka oštećenih, svjedoka J.A. zv. „A.“, ali i iz iskaza svjedoka odbrane kao i iz pismenih dokaza. Tako je na osnovu dopisa Administrativne službe grada Bijeljina Odjeljenja za boračko-invalidsku i civilnu zaštitu broj 02/7-832-1-135/12 od 29.08.2012. godine utvrđeno da je optuženi C.M.1 zv.„M.“ bio pripadnik VSRBiH i da mu je priznato učešće u ratu u periodu od 02.05.1992. godine do 07.11.1992. godine u vojnoj pošti ..., od 08.11.1992. godine do 01.04.1993. godine u MUP-a i od 01.04.1993. godine do 30.06.1996. godine u vojnoj pošti ..., a na osnovu dopisa Službe boračko-invalidske zaštite vojne evidencije Brčko Distrikt BiH broj 05-12-33/12 od 30.08.2012. godine utvrđeno je da je optuženi I.S. zv. „S.“ u periodu od 1992. godine do 1995. godine bio pripadnik VSRBiH i to vojna pošta ... od 02.05.1992. godine do 01.09.1992 godine, vojne

pošte.... od 02.09.1992. godine do 15.12.1992. godine i vojne pošte ... od 11.05.1993. godine do 04.01.1996. godine, a optuženi C.M.2 da je bio pripadnik VSRBiH i to vojne pošte ... od 02.05.1992. godine do 22.09.1992. godine i vojne pošte ... od 23.09.1992. godine do 04.03.1996. godine te optuženi I.V. da je bio pripadnik VSRBiH i to vojne pošte ... od 02.05.1992. godine do 08.09.1992. godine i vojne pošte ... od 09.09.1992. godine do 30.06.1996. godine.

Iz iskaza svjedoka J.R., B.M. i J.A. zv. „A.“ proizlazi da je optuženi C.M.1 zv. „M.“ bio ... jedne čete, da je optuženi I.S. zv. „S.“ bio zadužen za bezbjednost, da je optuženi C.M.2, koji je bio prije rata ..., raspoređen je u policiju u Smolući, a optuženi I.V. da je bio pripadnik vojne jedinice ...

Prema podacima iz uvjerenja Federalnog ministarstva za pitanje branitelja i invalida domovinskog rata Grupa za pitanja evidencija iz oblasti vojne obaveze Srebrenik broj 07/35-03/6-1-31/13 od 10.01.2013. godine svjedok-oštećeni Z.H. je bio pripadnik oružanih snaga Republike Bosne i Hercegovine - Armije RBiH od 15.05.1992. godine do 01.09.1992. godine i od 01.11.1994. godine do 06.12.1994. godine, a iz uvjerenja Ministarstva odbrane Federacije Bosne i Hercegovine Odjeljenje u općini Srebrenik broj 492035807281 od 30.09.1996. godine se vidi da je svjedok-oštećeni M.E. bio pripadnik Armije RBiH od 10.05.1992. godine do 10.09.1992. godine, a iz uvjerenja Ministarstva odbrane-Uprave Tuzla, odjeljenja za odbranu Srebrenik broj 17-17-17-02-03-3-30/07 od 23.01.2007. godine se vidi da je svjedok-oštećeni P.N. bio pripadnik oružanih snaga BiH od 15.05.1992. godine do 10.11.1992. godine i od 03.04.1993. godine do 14.10.1994.godine, a iz ovjerene fotokopije vojne iskaznice Armije Republike Bosne i Hercegovine broj ... se vidi da je H.A. bio pripadnik Armije BiH od 15.05.1992. godine do 23.10.1992. godine.

Na osnovu spiska Komisije za razmjenu Mjesne zajednice Smoluća, iskaza svjedoka oštećenih i iskaza svjedoka odbrane sud nalazi da je dokazano da su pripadnici VSRBiH zarobili P.N. dana 25.06.1992. godine, Z.H. dana 07.07.1992. godine, H.A. dana 09.07.1992. godine i M.E. dana 12.07.1992. godine.

Svjedok T.Lj., koji je bio ... Kriznog ratnog štaba u Mjesnoj zajednici Smoluća na osnovu Odluke od 19.06.1992. godine, u svom iskazu na glavnom pretresu i u svojoj knjizi pod nazivom „Smoluća u ratnom okruženju“, koja je uvrštena u dokaze odbrane, na strani 111. u poglavlju pod nazivom “Ratni zarobljenici“ je naveo da su zarobljenici bili neprijateljski vojnici P.N., koji je zarobljen 25.06.1992. godine sa naoružanjem i ratnom opremom na teritoriji Mjesne zajednice Smoluća, Z.H., koji je zarobljen 07.07.1992. godine sa komplet oružjem i ratnom opremom, H.A., koji je zarobljen dana 09.07.1992. godine sa komplet oružjem i ratnom opremom na teritoriji Mjesne zajednice Smoluća i M.E., koji je zarobljen dana 12.07.1992. godine sa komplet oružjem i ratnom opremom na teritoriji Mjesne zjednice Potpeć, dok se na strani 125. iste knjige zajednička fotografija oštećenih kao ratnih zarobljenika.

Također, sud nalazi da je na osnovu iskaza svjedoka odbrane T.Lj., T.V., J.R., iskaza svjedoka optužbe J.A. zv. „A.“, B.M. i oštećenih dokazano da su oštećeni kao ratni zarobljenici držani u jednoj zidanoj garaži, koja se nalazila u blizini vojne komande u Smolući, a kratko vrijeme u jednom drvenom objektu, da je čuvar tog improvizovanog zatvora bio J.A. zv. „A.“.

Pošto su oštećeni P.N., Z.H., H.A. i M.E. kao pripadnici Teritorijelne odbrane općine Srebrenik pali pod vlast oružanih snaga VSRBiH i od dana zarobljavanja do razmjene boravili u zatvoru, oni su imali status ratnih zarobljenika i s obzirom na takav status uživali su zaštitu u smislu člana 4. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. avgusta 1949. godine.

Međutim, iz izvedenih dokaza na glavnom pretresu proizlazi da su optuženi C.M.1 zv. „M.“, I.S. zv. „S.“, C.M.2 i I.V. na više načina zlostavljali ratne zarobljenike P.N., Z.H. i H.A., a optuženi I.S. zv. „S.“ i M.E., da su bili svjesni da im nanose velike patnje, ozljede tijela, duševne boli, da ih ponižavaju i vrijeđaju njihovo ljudsko dostojanstvo, što su i htjeli, odnosno preduzimali su prema oštećenim kao ratnim zarobljenicima radnje koje su bile protivne osnovnim principima međunarodnog prava i to odredbi suprotno pravilima međunarodnog prava i to odredbi zajedničkog člana 3. za sve četiri Ženevske konvencije i člana 130. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine (Konvencija III) te suprotno članu 4. stav 1., stav 2.a), 2.e) i 2.h) Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava unutrašnjih oružanih sukoba (Protokol II), kojim odredbama se zabranjuje nasilje nad životom, zdravljem i fizičkim ili psihičkim blagostanjem, okrutno postupanje ili bilo koji oblik tjelesne kazne, nanošenje teških povreda tjelesnog integriteta, vrijeđanje ljudskog dostojanstva, posebno ponižavajući i degradirajući postupak i svaki oblik nedoličnog napada, tako da su optuženi krivično djelo, zbog kojeg su oglašeni krivim, učinili u vezi sa oružanim sukobom u Bosni i Hercegovini, budući da je djelo bilo usmjereno protiv ratnih zarobljenika Teritorijalne odbrane Srebrenik kao strane u oružanom sukobu i da su optuženi i ratni zarobljenici pripadali međusobno suprostavljenim stranama.

Prihvatajući iskaz svjedoka oštećenog P.N., koji je dao na glavnom pretresu, sud je utvrdio da su optuženi C.M.1 zv. „M.“ i I.S. zv. „S.“ dana 25.06.1992. godine, nakon što su pripadnici VSRBiH nakon zarobljavanja doveli do škole u Smolući P.N., naredili dvojici vojnika da donesu jedno drvo, a zatim su P.N. na prostoru između škole i stambene zgrade snažno pretukli udarajući ga naizmjenično šakama, nogama, pesnicama i kundacima pušaka po butinama psujući mu balijsku majku pa kada su dva vojnika donijela jedno drvo, to su drvo odnijeli u podrumsku prostoriju stambenog objekta i rascijepili te povezali u obliku krsta i „razapeli“ P.N. na napravljeni krst, položili na pod podrumске prostorije, koja je bila ispunjena vodom u visini od oko 30 cm govoreći mu: “Tu ćeš ostati do sudnjeg dana!“, pa je tako P.N. u toj prostoriji ostavljen jednu noć i dva dana, a poslije toga su ga drugi pripadnici VSRBiH sproveli i zatvorili u garažu, koja se nalazila u neprednoj blizini vojne komande i mosta pa su optuženi C.M.1 zv. „M.“ i I.S. zv. „S.“ istog dana došli pred garažu psujući komandu i pitali prisutna lica, koja su se zatekla ispred garaže, zašto nisu ubili P.N., jer su ga oni i ostavili u podrumskim prostorijama stambenog objekta da bi bio ubijen, zatim su otvorili vrata garaže i ušli te su P.N., koji je u tom momentu sjedio na podu zavezanih ruku i nogu na način da mu je kroz zavezane ruke bila provučena noga pa, iako je P.N. već prethodno bio pretučen i na sebi imao vidljive povrede, snažno ga udarali rukama i nogama govoreći mu „da će se ponovo vratiti“.

Oštećeni P.N. je na glavnom pretresu naveo da je na krstu položen u vodu u kotlovnici škole u Smolući, ali uviđajem na licu mjesta, koji je izvršen dana

08.10.2013. godine i o čemu je sačinjena detaljna fotodokumentacija, utvrđeno je da škola u Smolući nema kotlovnicu, ali da stambena zgrada pored škole, koju je oštećeni P.N. na uviđaju na licu mjesta pokazao kao školu, u čijoj kotlovnici je bio zavezan za krst, ima podrum, a da se škola nalazi iza te stambene zgrade. Iako je na licu mjesta utvrđeno da u zgradi škole nije bilo kotlovnice, sud nalazi da je iskaz oštećenog P.N. u ovom dijelu potvrđen uviđajem na licu mjesta, jer je oštećeni P.N. pokazao prostoriju podruma, u kojoj su ga optuženi položili u vodu zavezanog na drveni krst pa kako je u toj prostoriji u podrumu stambene zgrade na visini od 30 do 32 cm mjereno od betonskog poda zelenkasto prebojen zid nameće se zaključak da je u toj prostoriji bila voda do te visine, a pošto se u ostalim prostorijama podruma nalaze vodovodne i kanalizacione cijevi, oštećeni P.N. je povjerovao da se radi o školskoj kotlani. Pored toga, oštećeni svjedok P.N. je u svom iskazu na glavnom pretresu, iako je prošlo dvadeset godina, o prvim danima nakon zarobljavanja naveo toliko detalja, koji ukazuju da je on sve to doživio. Tako je on u svom iskazu naveo da su vojnici po naredbi optuženih C.M.1 zv. „M.“ i I.S. zv. „S.“ napravili drveni krst i zavezali ga konopcima za taj krst, da su ga optuženi prije toga udarali nogama, šakama, pesnicama i kundacima, obojica po svim dijelovima tijela, da su ga ostavili da leži na krstu u kotlani, da je na podu kotlane bila voda dubine 30 do 35 cm, da mu je optuženi C.M.1 zv. „M.“ rekao da će ostati u kotlani do sudnjega dana pa da je uveče došao neki čovjek sa djetetom i dok je on ležao u vodi, u kojoj je bio potopljen tako da je morao držati podignutu glavu da se ne udavi, dijete ga je popišalo i opsovalo mu balijsku majku, nakon čega je taj čovjek izveo dijete napolje, ali se vratio u kotlanu i stavio mu pod glavu komad drveta da se ne uguši. Dalje je naveo da je sutradan uveče došla po njega vojna policija, da zna da su vojnici imali bijele opasače, da su ga odvezali i odveli u jednu garažu, koja je od te kotlane, u kojoj je bio, udaljena oko jedan kilometar. Dva sata po njegovom dovođenju u garažu došli su optuženi C.M.1 zv. „M.“ i I.S. zv. „S.“, uzeli su ga kao vreću i bacili ga na drugi dio garaže, jer je on bio vezan liscicama tako što su mu ruke bile između nogu, da su ga onda tukli nogama, pesnicama i kundacima, da je neko opet došao pred garažu i da je C.M.1 zv. „M.“ govorio da nema ništa od njega, da je on skoro umro i da treba da idu dalje. Sutradan u garažu niko nije dolazio, ali dan nakon toga su ponovo došli u garažu i ponovo su ga tukli. J.A. zv. „A.“ kao stražar nije mogao ništa uraditi, ali zna da je teško podnosio njegove krike. Optuženi C.M.1 zv. „M.“ i I.S. zv. „S.“ su dolazili tri dana uzastopce i udarali su ga do besvijesti.

U svom iskazu na glavnom pretresu svjedok J.A. zv. „A.“, koji je bio čuvar zatvora, u kojem su bili ratni zarobljenici, naveo je da su tokom dana u zatvor, u kojem su bili ratni zarobljenici, ulazio komandir vojne policije I.S. zv. „S.“ i milicionar C.M.1 zv. „M.“, koji je imao na sebi plavu milicionarsku uniformu, da su obojica imali pištolje i policijske palice, on njima nije mogao zabraniti da ulaze u garažu, bili su ovlašteni da ulaze i ispituju ratne zarobljenike, oni su se zadržavali u garaži od dvadeset minuta do pola sata i koliko se sjeća njih dvojica su deset puta dolazili u taj zatvor. Za optuženog C.M.1 zv. „M.“ svjedok J.A. zv. „A.“ naveo je da mu je on bio komandir i da je postao komandir čete, kada mu je otac ranjen te da se ne sjeća da je i optuženi C.M.1 zv. „M.“ dolazio u garažu i fizički maltretirao ratne zarobljenike. Međutim, svjedok B.M. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je prvi put P.N. vidio kada su ga sprovodili poslije zarobljavanja, ali se ne sjeća ko ga je sprovodio, on je imao crvene čizme, izgledao je jadno i bijedno, vidjelo se da je tučen, imao je sukrvice na ustima, bio je poderan, razdrljen, na njemu je bila civilna odjeća, ali su mu čizme bile dobre, kasnije je saznao da je on prvo odveden do škole,

gdje je bio dva-tri dana, a nakon toga je odveden u garažu, jedno vrijeme je bio jedini zarobljenik u garaži, a onda su kroz sedam do deset dana zarobljeni i u garažu dovedeni Z.H. i H.A.. Prolazeći pored garaže vidio je uvijek grupu ljudi, čuvar J.A. zv. „A.“ se nije smio suprotstaviti tim ljudima, nije ih mogao spriječiti da ulaze u garažu pa su oni ulazili, udarali i ćuškali zarobljenike. Svjedok je dalje naveo da je i on zavirivao u garažu, vidio je zarobljenike da svezani liscama i “isprepucani” leže na podu, kasnije je osluškivao i pratio šta se tamo događa, jer je stanovao u blizini, vidio je da ljudi ulaze u garažu ujutro i uvečer i čulo se da zarobljenici kukaju, da zapomažu, čule su se i psovke upućene zarobljenicima, a čuo je da je J.A. zv. „A.“ pričao da zarobljenike tuku neki M., S. i I.V..

Takođe, prihvatajući iskaz svjedoka P.N., koji je dao na glavnom pretresu, sud je našao da je dokazano da su optuženi I.S. zv. „S.“ i C.M.1 zv. „M.“ bili prisutni, kada su dva srpska vojnika (dva pripadnika VSRBiH) P.N., čije su ruke i noge bile zavezane liscama, odveli iz zatvora-garaže na veliku livadu udaljenu oko 68 m od garaže, koja se nalazi pored puta i na kojoj je bilo 50 do 60 vojnika VSRBiH, da su ti vojnici P.N. ubacili u krug, koji su napravili i da su ga pretukli rukama i nogama po cijelom tijelu i da je jedan od vojnika nogom razgrnuo mravinjak, koji se tu nalazio, nasuo soli u mravinjak, a ostatak soli, koji mu je ostao u ruci bacio je P.N. na lice, uhvatio ga za kosu na potiljku, uvrnuo mu glavu i gurnuo mu lice u mravinjak, a nakon toga ga snažno udario nogom u prsa, dok je P.N. bio na zemlji, a da su optuženi I.S. zv. „S.“ i C.M.1. zv. „M.“ i pored toga što su to vidjeli, istog tog dana došli u garažu pa je optuženi C.M.1. zv. „M.“ P.N. rekao: „Pričaj mi koga imaš kod kuće“, a P.N. je odgovorio da ima dvije kćerke, da mu je nakon toga optuženi C.M.1. zv. „M.“ opsovao dijete i balijsku majku, a onda ga je snažno udario nogom u predjelu kuka, iako su P.N. obje ruke bile svezane liscama, dok ga je optuženi I.S. zvani „S.“ dva puta snažno ošamario. Narednog dana su ponovo došli u garažu i oštećenog P.N., koji je sjedio na podu garaže svezanih ruku i imao vidljive ozljede, uhvatili za ruke i odveli s jednog kraja garaže i bacili na drugi kraj, a onda su ga pola sata naizmjenično snažno pretukli zatvorenim pesnicama, nogama i kundakom puške, dok je za to vrijeme P.N. jaukao, a zatim su ga ostavili da leži na podu garaže.

Sud je ocijenio da nije izvan razumne sumnje dokazano da je upravo optuženi C.M.1. zv. „M.“ na livadi, koju je oštećeni P.N. smarao molitvištem, šutnuo veliki mravinjak koji je bio na toj livadi, uzeo soli i nasuo na mravinjak, a da mu je onda so, koja mu je ostala na ruci bacio u lice i da mu je uvrnuo glavu, uhvatio ga za kosu na potiljku i gurnuo mu glavu u mravinjak, ali nalazi dokazanim da su optuženi I.S. zv. „S.“ i C.M.1. zv. „M.“ bili prisutni na licu mjesta, kada je grupa vojnika na toj livadi na kojoj se nalazio mravinjak, a koja se nalazi u blizini tunela kojim je oticala voda sa površinskog kopa Lukavačka rijeka, fizički maltretirala oštećenog P.N.. Naime, svi svjedoci odbrane kao i svjedok J.A. zv. „A.“ su tvrdili da se na toj livadi ne nalazi molitvište, ali je sud na licu mjesta u selu Smoluća utvrdio da se preko puta ostataka zidane garaže, u kojoj je nesporno bio zatvor, nalazi livada, koju je oštećeni P.N. pokazao kao molitvište tvrdeći da se na toj livadi nalazio krst i pokazujući mjesto gdje se krst nalazio, a koja livada je udaljena od ostataka garaže 68 metara. Na toj livadi oštećeni je pokazao mjesto gdje se nalazio mravinjak, a sa desne strane te livade se nalazi tunel kojim se odvodio višak vode sa površinskog kopa Lukavačka rijeka. Na fotografijama u fotodokumentaciji od broja 36. do 40. nalaze se ostaci zidane garaže u kojoj je bio smještan zatvor, a na fotografijama od broj 45. do broja 47. prikazana je livada na kojoj se još uvijek nalazi veliki mravinjak.

Na osnovu iskaza svjedoka oštećenih P.N. i Z.H. na glavnom pretresu, svjedoka oštećenog H.A. u istrazi i iskaza svjedoka oštećenog M.E. na glavnom pretresu, te iskaza svjedoka J.A. zv. „A.“ na glavnom pretresu, sud je utvrdio da je optuženi I.S. zv. „S.“ u vremenu od 07.07.1992. godine do 24.07.1992. godine, dan nakon što je Z.H. zarobljen i doveden u garažu, u kojoj je bio zatvoren P.N., došao u jutarnjim satima u garažu, opsovao Z.H. „balijsku majku“ nakon čega ga je počeo ispitivati te, iako su Z.H. obje ruke bile zavezane, snažno ga tukao rukama u predjelu lica, zatim nogama u butine, a kada ga je snažno udario zatvorenom pesnicom u bubreg, Z.H. je pao na pod, nakon čega ga je još dva puta snažno udario nogom u tijelo, dok je ležao na podu, a potom se udaljio iz garaže, ali je istog dana ponovo došao u garažu, ispitivao je Z.H., a zatim ga je snažno pretukao udarajući ga pesnicama po licu i oborio na pod i nekoliko puta snažno udario nogom u tijelo, a drugi dan od dana zarobljavanja Z.H., došao u garažu i Z.H., kojeg je već prethodno pretukao i nanio mu vidne povrede, ponovo ga pretukao udarajući ga naizmjenično nogama i rukama, dok se nalazio na podu garaže zavezanih ruku liscicama, a nakon što su P.N. i Z.H. prebačeni u jedan drveni objekt, došao je i izveo napolje P.N., kojem su ruke bile zavezane sprijeda, počeo ga ispitivati te ga, iako je P.N. imao vidljive povrede, pretukao rukama tako da je P.N. jaukao od bolova, a zatim je izveo svezanog Z.H. do jedne šupe i nakon što mu je smotao cigaretu, koju je Z.H. ispušio, udario Z.H. pesnicom u glavu, iako ga je ranije tukao i nanio mu vidljive povrede, a zatim uzeo pištolj i stavio Z.H. u usta, zaprijetivši mu: „Ako padneš prilikom udaranja, pucat ću!“ te je naredna dva minuta, dok je Z.H. držao pištolj u ustima, pesnicom druge ruke ga udario po tijelu, a Z.H. je za to vrijeme stajao na nogama trpeći udarce bojeći se da ne padne na zemlju, a kada je doveden ratni zarobljenik H.A., došao je u taj drveni objekt, prijetio svim zarobljenicima da ih treba pobiti i pokopati, a H.A. rekao: „Evo da ti nacrtam jedan krst, hoćeš jedan krst da ti nacrtam?!“, zatim jednom rukom razderao H.A. košulju, a drugom rukom mu nožem ispod bradavice na prsima urezao krst dužine od oko deset centimetara i iz te rane je curila krv, a H.A. je od bolova jaukao, zatim je drugom prilikom, kad su zarobljenici P.N., Z.H., H.A. i M.E. vraćeni u zidanu garažu, došao i povišenim tonom rekao H.A.: „Došao si da tučeš i kolješ srpske žene i djecu!“ pa iako je H.A. odgovorio da je natjeran da se bori, naredio mu: „Hajde sada, priđi ovdje i udri glavom u zid!“ te je H.A., iako su mu obje ruke bile zavezane, udario rukom u glavu nakon čega je H.A. ustao i više puta udario glavom u zid jaučući pritom, usljed kojih udaraca su na zidu garaže ostali tragovi krvi, dok je I.S. zv. „S.“ cijelo vrijeme, dok je H.A. udario glavom u zid, psovao mu „ustašku i balijsku majku“, zatim je jednom prilikom došao i vikao: „Koga vi to prijavljujete!“ pa je ponovo stavio P.N. nož pod vrat, a zatim i H.A. i nakon toga nožem je na rese razderao H.A. i P.N. pantalone, a drugom prilikom je ušao u garažu, ispitivao P.N., Z.H. i H.A. da li poznaju M.E., a onda je upitao M.E. da li on poznaje nekoga od zarobljenika, nakon čega je P.N., Z.H. i H.A., iako su im ruke bile vezane i bili prethodno već pretučeni i na sebi imali vidljive povrede, naizmjenično šakama i nogama snažno pretukao, te je jednom prilikom došao s nekoliko vojnika pred garažu, ušao u garažu i izveo M.E. napolje ispred kuće u blizini garaže, skinuo s M.E. „vjetrovku“ rekavši mu: „Šta će ti maskirna majica ovde!“ i nožem pokušao da razdere majicu kojom prilikom je zahvatio ranu koja se nalazila sa desne strane u predjelu kuka i leđa, koja je stalno krvarila, rascijepio ranu oko 3 cm, a zatim je, iako je padala kiša, postavio M.E. ispod čoška kuće, a sa krova bez oluka se slijevala kiša i rekao mu: „Sad ćeš ovdje stajati da isperemo ranu!“ te ostavio M.E., koji je bio teško ranjen, da stoji oko dvadeset minuta ispod krova kuće, dok je cijelo vrijeme kiša

padala sa ćoška krova po njegovoj rani što je kod istog pojačavalo bol, usljed čega je M.E. izgubio svijest.

Naime, svjedok oštećeni Z.H. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je 07. jula 1992. godine zarobljen u akciji, kada su se snage Armije BiH pokušale probiti u Smoluću. Zarobljen je, kada je izašao na jednu čistinu. Tu je bilo više vojnika, komandovali su mu da baci oružje i na treću komandu on je bacio oružje. Rekli su mu da se pomakne deset koraka naprijed i da legne, on je poslušao i kada je legao neko mu je pritrčao i prislonio mu je cijev puške na vrat, izvadili su njegov kajiš iz pantalona i vezali ga. Povelili su ga prema jednom rovu, psovali su mu balijsku majku, vrištali su, onda su našli jedan lanac i vezali mu ruke tim lancem na leđima. Udarali su ga, a onda je jedan od njih uzeo bombu kašikaru, izvadio je osigurač i bombu mu je stavio u usta pa je on tu bombu držao u ustima 15 do 20 sekundi, bio je prestravljen, a vojnici su oko njega stajali i gledali. Nakon toga su ga odveli do jedne garaže, ko ga je vodio ne sjeća se, ali se sjeća da su išli pješke 700 do 800 metara. Dok su ga sprovodili, susretali su ljude i jedan od tih, s kojim se susreo, držeći automasku pušku sa drvenim kundakom za cijev udario ga je preko prsa. On je prilikom zarobljavanja imao poluautomasku pušku, na nogama je imao čizme i bio je u civilnoj odjeći. Dovedli su ga u jednu garažu, koja je bila u blizini tunela, imala je drvena vrata, male prozore koji su bili zakovani daskama, sjeća se da je garaža je bila omalterisana. Unutra je bilo mračno. Na podu su bile daske širine od oko 45 cm, dužine 2,5 m. Uveli su ga u gražu u kojoj je zatekao P.N.. P.N. je imao ozljede na licu i teško se kretao. Ubrzo je u garažu došao komandant T.Lj. i ispitivao ga je oko 10 minuta. P.N. zv. T., kojeg je on znao od ranije, ruke su bile liscama vezane na leđima.

Dalje je svjedok oštećeni Z.H. naveo da je T.Lj. naredio vojnicima da s njim odu u šumu i da pokušaju pronaći H.A., koji je bio sa njim na toj čistini, na kojoj je zarobljen, ali se uspio skriti u šumi. Zbog toga su njega stavili na traktor, vezali su ga preko koljena i odvezli do linije. On je zvao H.A., ali se on nije odazivao. Tu na liniji mu je prišao T.D. i rekao mu je da ne bježi, jer će biti razmjenjen, a ako bude bježao da će biti ubijen. Pitao ga je da li je H.A. bio s njim u četi, on mu je odgovorio da jeste, ali nije bio sa njim u rovu, iako je bio u neposrednoj blizini. Pošto se H.A. nije javljao, on je vraćen u garažu, garažu je čuvao J.A. zv. „A.“, a preko noći su bila još tri starija čovjeka, koji su ga smjenjivali i čuvali garažu. J.A. zv. „A.“ nije poznavao od ranije. U garažu su dolazili razni ljudi, ispitivali su ga između ostalih i optuženi koji su ga udarali. Svjedok oštećeni Z.H. je u sudnici imenovao optužene onako kako su sjedili u sudnici pa je naveo da prvo sjedi optuženi C.M.1 zv. „M.“, optuženi I.S. zv. „S.“, optuženi C.M.2, koji je bio ... i I.V.. Naveo je da je optuženog I.V. poznavao od ranije, dok ostale optužene nije poznavao prije rata. Njihova imena je saznao od J.A. zv. „A.“ i od P.N.. Sutradan ujutru nakon zarobljavanja u garažu je došao optuženi I.S. zv. „S.“, psovao mu je balijsku majku, udarao ga je rukama i nogama, udarao ga je u slabine u predjelu bubrega, u gornji dio lica i svi ti udarci su bili jaki. Dok ga je optuženi udarao, on je bio u stojećem položaju, a kada je pao, optuženi I.S. zv. „S.“ ga je udarao nogama. Istog tog dana u kasnijim satima optuženi I.S. zv. „S.“ je ponovo došao i ponovo ga je udarao.

Kada su on i P.N. prebačeni u drvenu šupu, optuženi I.S. zv. „S.“ je došao u tu šupu, izveo je iz šupe P.N., počeo ga je ispitivati pa iako je P.N. imao vidljive povrede po sebi pretukao ga je rukama, tako da je P.N. jaukao od bolova, a zatim je izveo

njega – Z.H. iz šupe i nakon što mu je smotao cigaretu, koju je Z.H. ispušio, udario ga je pesnicom u glavu, iako ga je već ranije tukao i nanio mu vidljive povrede, a zatim je uzeo pištolj i stavio mu u usta zaprijetivši mu: „Ako padneš prilikom udaranja pucat ću“, te ga je naredna dva minuta dok mu je držao pištolj u ustima pesnicom druge ruke udarao po tijelu, a on je za to vrijeme stajao na nogama trpeći udarce bojeći se da ne padne na zemlju. Optuženi I.S. zv. „S.“ je i sljedećeg dana i to u dva navrata ponovo došao i udarao ga je pesnicama i nogama, dok je on sjedio svezan u garaži. Narednih dana u tu garažu su dolazili i drugi vojnici, udarali su ih pa su odatle izmješteni u jednu šupu, gdje su ih prevezli nekim starim zelenim kombijem. Trećeg dana po njegovom zarobljavanju u tu šupu je doveden H.A.. Tada je ponovo došao optuženi I.S. zv. „S.“ sa ... C.M.2. Optuženi C.M.2 – ... jako je udarao H.A., koji se žalio na bolove i imao je jednu ogrebotinu preko lica kada je doveden. C.M.2 ... je H.A. jako udarao palicom po leđima i nogama, držao ga je za košulju i jako ga je udarao. H.A. je bio na zemlji a nakon tog udaranja H.A. se žalio da mu je ruka slomljena. C.M.2 je H.A. tukao pred njim i pred P.N. i on je vidio da je H.A. desna ruka bila natečena. Peti dan nakon njegovog zarobljavanja optuženi I.S. zv. „S.“ je tjerao H.A. da glavom udara o zid. Psovao ga je, govorio da je došao da se tuče, da kolje srpske žene i djecu, a H.A. je vikao da je natjeran pa je I.S. zv. „S.“ je H.A. uzeo glavu i njom udarao o zid, a onda mu je naredio da sam udara glavom o zid, H.A. je poslušao i na zidu su ostajali tragovi krvi. Tada je H.A. sigurno 15 puta udario glavom o zid. H.A. je tekla krv iz čela, jaukao je da ga boli, dok je udarao glavom, a optuženi I.S. zv. „S.“ ga je vrijeđao i psovao cijelo vrijeme dok je on udarao glavom o zid. Nakon toga je uzeo nož i nožem raskopčao H.A. košulju, a zatim ga je nožem zaparao po prsima. H.A. je potekla krv jer mu je napravio krst dužine i širine 10 cm. Koža je H.A. bila zasječena i iz tih posjekotina je tekla krv, H.A. je košuljom brisao krv. Istovremeno je optuženi I.S. zv. „S.“ i njemu i P.N. psovao, govorio je da ih sve treba pobiti, oni su bili prepadnuti, jer je nož kojim je optuženi I.S. zv. „S.“ napravio krst na prsima, bio zastrašujući. Tim istim nožem optuženi I.S. zv. „S.“ je razrezao H.A. pantalone, tako da su njemu na nogama ustvari ostale rese od pantalona, a noge su mu bile gole. U unakrsnom ispitivanju svjedok Z.H. je ostao kod datog iskaza i ostao je kod tvrdnje da je optuženi I.S. zv. „S.“ od 07.07. do 09.07.1992. godine zlostavljao njega i P.N., da je njega udario više puta pesnicama i nogama, da je optuženi I.S. zv. „S.“ u šupu, gdje su bili prebačeni, dolazio bar dva puta, da ga je izveo iz te šupe, da ga je udarao, stavljao mu pištolj u usta i rekao je da će ga ubiti ako padne i da ga je za to vrijeme udarao pesnicom u slabinu. Nakon što su se vratili u prvu garažu optuženi I.S. zv. „S.“ je dolazio najmanje još dva puta, tukao je P.N. i H.A., ne sjeća se da li je tukao M.E..

Pošto je svjedok H.A. umro, njegov iskaz iz istrage je na osnovu člana 288. stav 2. ZKP FBiH pročitan na glavnom pretresu. Taj svjedok je prilikom ispitivanja u Državnoj agenciji za istragu i zaštitu, Regionalni ured Tuzla dana 08.04.2009. godine naveo da je dao već iskaz povodom svog zarobljavanja i boravka u Smolući 1992. godine i to jedanput odmah nakon razmjene i 2007. godine je dao iskaz u Kantonalnom tužilaštvu Tuzlanskog kantona. U svom iskazu je opisao početak sukoba na području opštine Srebrenik, kako je on to zapamtio, naveo da je prvo učestvovao u držanju straža, a onda je u Tinji formirana četa Teritorijalne odbrane i on je postao pripadnik te čete, ... je bio T.Dž.. Sjeća se da je sredinom juna 1992. godine srpska vojska napala Tinju i da je tom prilikom Teritorijalna odbrana potisnula srpsku vojsku iz Smoluće i uspostavila liniju na lokalitetu Duga kosa. Dana 07. jula 1992. godine u jutarnjim satima organizovan je napad na srpske linije prema Smolući, ali njima nije

naređeno da krenu u napad, u jednom trenutku su zapazili vojnike, koji su se kretali šumskim putem, ali oni nisu znali o kome se radi. Liniju na lokalitetu Duga kosa držali su njih petorica, sjeća se da su pored njega tu bili Z.H., Z.Dž. i još dvojica čijih imena se ne može sjetiti. Kad su izašli na put, vojnici su počeli pucati u njihovom pravcu, oni su se razbježali, on je pobjegao u šumu kao i Z.H., a Z.Dž., koji je tada ranjen, uspio se izvući prema liniji, koju su držali pripadnici Teritorijalne odbrane Srebrenik. Kada su pretrčali šumski put i prešli na drugu stranu, bježali su nizbrdo, ali u tom trenutku nisu znali kuda idu i u neznanju on i Z.H. su ušli u područje Smoluće. Zajedno se sa Z.H. skrivao u šumi, ali u večernjim satima, dok su se kretali šumom, Z.H. je išao ispred njega, neko je izdao naredbu da stanu. Pošto njega nisu zapazili, on se povukao nazad u šumu, nastavio se skrivati, a nakon tri ili četiri dana, znajući da ga traže srpski vojnici po šumi, jer je čuo da ga Z.H. zajedno sa njima zove odlučio se predati. U popodnevnom satima četvrtvog dana skrivanja po šumama, zaklanjajući se iza jednog drveta, kada je uočio srpske vojnike, povikao im je da ne pucaju i da će se on predati. Oni su mu naredili da odloži oružje i da legne potrbuške, on je poslušao, oni su nakon toga pozvali vojnu policiju da ga preuzme. Tada ga niko nije maltretirao. Pripadnici vojne policije su mu stavili na ruke policijske lisice, povelu su ga na asfaltni put, jedan od vojnih policajaca je uzeo konopac i vezao za njegove ruke, a drugi kraj za traktor i tako vezanog za traktor su ga sproveli do Smoluće. Dovedli su ga do jedne garaže u Smolući, u garaži nije zatekao nikog, ali je zapazio krv na zidovima. Garaža je bila zidana, imala je jedan manji prozor koji je bio zatvoren daskama i vrata garaže su bila drvena. Kada je ušao u garažu, sjeo je na beton, jer u garaži nije bilo ničega na čemu bi mogao sjediti. Ispred garaže je bio jedan stariji čovjek za kojeg je kasnije saznao da se zove J.A. zv. A. i zna da je on bio vrlo korektan. Desetak minuta nakon što je doveden u tu garažu došao je T.Lj., koji mu je rekao da je komandant u Smolući. S njim je došao J.R., kojeg je on poznao od ranije i zna da je radio kao ... u ... T.Lj. ga je ispitivao koliko ima vojske, kakva je vojska, gdje se nalazi komanda i slično, a nakon toga su otišli. Pet minuta nakon njihovog odlaska u garažu je ušao vojnik, koji je tada bio star oko ... godina, visok oko 180 cm, mršav i tamnije boje kose, kratko očištan i za njega je kasnije saznao da ga zovu S.. Ulaskom u garažu opsovao mu je balijsku majku, tukao ga je nogama na kojima je imao obuvene vojničke čizme, on je cijelo vrijeme bio vezanih ruku i oboren na pod, dok ga je tukao. Tukao ga je nogama po čitavom tijelu, prestao je da ga tuče i počeo ga je ispitivati. Pitao ga je da li poznaje P.N. zv. „T.“, on mu je odgovorio da ga ne zna i on je izašao, a čuvar je zaključao vrata garaže. Nakon 15 minuta I.S. zv. „S.“ se ponovo vratio u garažu naredio mu je da gleda ispred sebe, a onda mu je rekao da ustane i okrene se prema njemu. On je ustao, okrenuo se prema njemu i I.S. zv. „S.“ ga je pitao da li poznaje osobu koja je sa njim. On je odgovorio da ga ne zna, a taj sa I.S. zv. „S.“ je rekao da zna njega i da mu je ime H.A.. Taj muškarac je bio vidno pretučan, vidjele su se mnoge povrede na njegovom licu, čelu, desnom oku, ustvari lice mu je bilo skroz natečeno. Kasnije je saznao da je to P.N. zv. „T.“. Jednog od narednih dana I.S. zv. „S.“ je ponovo došao u garažu, uzeo je nož, razrezao mu je majicu, naslonio ga leđima na zid i nožem na prsima mu je urezao krst veličine oko 10 cm i nakon toga mu je rekao: „Eto vidiš sad sam te prekrstio“. Istog dana kasnije ponovo je došao, doveo je neku djecu i naređivao im je da njih sve unutra tuku. Pošto su to djeca odbijala, on je uzeo policijsku palicu i udario je tom palicom njega i P.N. u predjelu leđa, ruku i nogu deset do petnaest minuta. Ustvari on više ne može ni da se sjeti svih detalja fizičke torture, kojoj su bili izloženi. Poslije tri dana I.S. zv. „S.“ je došao u garažu i naredio mu da čelom udara o zid od betonskog bloka i on je poslušao, a nakon što je nekoliko puta udario glavom o zid, S. je rekao da se ne udara

tako i rukom ga je uhvatio za glavu i njegovom glavom je udario o zid pa mu je čelo krvarilo i ostali su mu vidni ožiljci na čelu od tih udaraca. Nakon nekog vremena I.S. zv. „S.“ je uveo P.N. u garažu i on je imao vidne povrede na čelu koje su krvarile. Sjeća se da su kraće vrijeme bili smješteni u jednom drvenom objektu i da je u taj drveni objekt došao T.Lj. i J.R. i s njima je bila jedna starija žena, koja je bila vlasnica tog objekta i ona im je rekla da ih vode odatle, jer ne može da sluša više njihove jauke i zapomaganje, a svako dolazi i premlaćuje ih. Tada su ponovo vraćeni u garažu, u koju je doveden, kada je zarobljen, a nakon izvjesnog vremena je zarobljen i doveden u tu garažu M.E. koji je bio ranjen i jako je krvario. Sjeća se da je I.S. zv. „S.“ M.E. stavljao nož u ranu i posipao je ranu solju, a njih trojicu je izveo iz garaže da gledaju šta on radi. Nakon toga je njega pitao šta znači muslimanima petak pa mu je on krenuo da odgovori, ali nije uspio ni odgovoriti već ga je I.S. zv. „S.“ tukao palicom, nogama i rukama sve dok nije došao neki oficir, koji je bio iz Srbije i koji je prekinuo I.S. zv. „S.“.

U odnosu na ponašanje optuženog I.S. zv. „S.“ svjedok H.A. je u Kantonalnom tužilaštvu Tuzlanskog kantona iskazao isto, s tim što je u tom zapisniku naveo da je J.S. dolazio u garažu i izvodio njega i P.N. i naređivao im da glavama udaraju o betonske kocke, koje su bile grube i neobrađene i to čelom i da je on mislio da će od tih udaraca poluditi, da mu je jednom prilikom nožem napravio krst na desnoj strani prsa i tu mu je ostala vidna rana u vidu krsta, koja je protekom vremena zarasla. Pošto je u daljem toku saslušanja svjedok H.A. naveo da mu je to radio I.S. zv. „S.“, očigledno je da je H.A. prethodno naveo pogrešno prezime.

Svjedok oštećeni P.N. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da su jedanaestog dana nakon njegovog zarobljavanja vojni policajci u zatvor doveli kao ratnog zarobljenika Z.H., da su za njima došli optuženi I.S. zv. „S.“, C.M.1. zv. „M.“ i I.V., da su ga ispitivali da li poznaje Z.H., da su ga onda izveli iz garaže i pokazali mu Z.H. koji je bio vezanih ruku, bos i drhtao je od straha, on je odgovorio da ga ne poznaje, a Z.H. je rekao da je čuo da je neki T. zarobljen, da je nakon toga Z.H. traktorom odvezen na liniju da traže H.A. i da je onda Z.H. vraćen u zatvor, da ih je ispitivao K.D. i da su sutradan došli optuženi I.S. zv. „S.“ i C.M.1. zv. „M.“, da su tada više ispitivali Z.H., a da je dvanaestog dana od njegovog zarobljavanja vojna policija dovela H.A., da su H.A. bile vezane ruke i da su ga ubacili u garažu i da je od H.A. izjavu uzimao T.V., a kada je T.V. otišao da su došli u garažu C.M.1. zv. „M.“ i I.S. zv. „S.“ i udarali ih rukama i nogama, pesnicama, šakama svom snagom i tada je on dobio dva udarca jedan nogom, jedan pesnicom, da je jedan od udaraca bio u potiljak i on se onesvijestio te da je došavši sebi vidio da ga Z.H. pere vodom, zapazio je da Z.H. drhti i da je krvav po licu i tekla mu je krv iz nosa, a vidio je da je i H.A. bio pretučen i on je drhtao te je i njemu tekla krv iz desne nozdrve. Dalje je svjedok P.N. naveo da su trinaestog dana od njegovog zarobljavanja po naređenju iz komande prebačeni u šupu ili brvnaru kod neke žene čijeg se imena ne sjeća, ali zna da se njena sestra zove A. i da je u T. radila u U tu brvnaru su dolazili optuženi C.M.1. zv. „M.“ i I.S. zv. „S.“ i to odmah nakon dva sata od prebacivanja u tu brvnaru, da su prvo istukli rukama i nogama Z.H., a onda su tukli H.A.. Tom prilikom je C.M.1. zv. „M.“ nečim udario H.A. po ruci i slomio mu ruku, a optuženi I.S. zv. „S.“ je uzeo bajonet i bajonetom je poderao džemper i košulju i na grudnom košu H.A. napravio krst. H.A. koža je bila zaparana i H.A. je krv oblila te mu je pantalone izrezao samo zato što su bile zelene boje. Istim bajonetom je izrezao i njegove pantalone. Pošto su oni od udaraca jaukali, vlasnica te šupe je otišla u komandu i tražila da se zarobljenici

izmjeste, jer ona ne može da podnese njihove krike pa su oni vraćeni ponovo u onu istu garažu.

Optuženi I.S. zv. „S.“ je zlostavljao i svjedoka oštećenog M.E., iako je bio ranjen, što proizlazi iz iskaza svjedoka oštećenih M.E., H.A. i P.N.. Tako je svjedok M.E. u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je imao ... godina, kada je počeo rat u BiH. Bio je mobilisan u Teritorijalnu odbranu Srebrenik i dana 12. jula 1992. godine ranjen je i zarobljen. Ranjen je rafalom i imao je ozljede u predjelu lijeve butine, ruke, stomaka, leđa i nogu. Kada je ranjen, pao je i iz grupe od oko deset vojnika u kojoj su bili I.S. zv. „S.“ i C.M.1 zv. „M.“, koje prepoznaje kao optužene u sudnici, dvojica vojnika su ga podigla, govorili su da treba da se sklone brzo, da ne dođu „njihovi“, a onda su ga povelili niz jedno brdo, on je puno krvario, gubio je svijest i nije mogao hodati, čuo je da neko govori da ga treba ubiti da im ne treba, a pojedini su ga udarali kundacima pušaka po nogama, on je padao, naređivali su mu da ustane i dok su ga vodili, on je mislio da ga vode na strijeljanje. Vodili su niz jedno brdo oko 100 m, a onda uzbrdo kroz šumu, on je gubeći svijest padao, vojnici su ga psovali, tukli kundacima, vikali mu da ustane, prijetili da će ga ubiti i on je skupljao snagu i podizao se. Pomoglo mu je što je pala kiša i osvježilo ga je. Misli da su ga vojnici pridržavajući ga vodili kilometar do kilometar i po, ali ne zna koliko je to vremena trajalo. Doveden je na srpski borbeni položaj u Smolući. Skinuli su mu uniformu, to je uradio optuženi I.S. zv. „S.“ i svjedok je u sudnici pokazao optuženog I.S. zv. „S.“. On je ostao u donjem vešu i bio je sav krvav. Zatražio je vode od jednog vojnika, on ga je poslao u neku šupu, gdje su se vojnici sakrili od kiše i oni su ga premlatili, a onda su ga ubacili u jedan kamion i odvezli u Smolući. Dovedli su ga u jednu garažu. Misli da je to bilo popodne između dva i tri sata. Garaža, u koju su ga doveli, bila je zidana, površine 3 x 2 m, na njoj su bili manji prozori zakovani daskama a sa strane su bila velika željezna vrata. Tu je proveo jednu noć, a ujutru je došao optuženi I.S. zv. „S.“ i rekao je: „Još pseto nije lipsalo“, a onda su ga dvojica vojnika odveli u štalu u kojoj su bili P.N., Z.H. i H.A., koje ranije nije poznao. Vidio je da su oni izudarani i puni modrica, kod P.N. su bile otečene usne, imao je velike kraste na lijevoj strani lica i ožiljke po licu, imao je i krvi po licu, P.N. je najgore od njih trojice izgledao. H.A. je ležao i ječao, kukao je da su mu polomljena rebra i da ga sve boli. Svakog dana u tu garažu je dolazio optuženi I.S. zv. „S.“, tukao je P.N., H.A. i Z.H., tukao ih je nogama, rukama i kundakom puške, a njima su ruke bile vezane. Nakon što je H.A. ruka povrijeđena neko od vojnika je pitao H.A. ko mu je to uradio, pa je on rekao da je to bio C.M.2 ... i onda je u garažu došao T.V. da ispita šta je to bilo. Kada je T.V. otišao, došao je optuženi I.S. zv. „S.“ koji je H.A. stavio nož pod vrat i pitao je koga oni prijavljuju i tom prilikom je nožem izrezao H.A. pantalone u rese, tako da je H.A. bio golih nogu. Istom prilikom optuženi I.S. zv. „S.“ je stavljao P.N. nož pod vrat govoreći mu da ne smiju nikoga prijavljivati, da mogu biti ubijeni svakoga dana i kad god to oni požele i da oni tu kao ratni zarobljenici nemaju nikakva prava. Njega niko nije maltretirao osim optuženog I.S. zv. „S.“, koji mu je skinuo uniformu nakon zarobljavanja tako da je na njemu ostala samo maskirna majica. Nekoliko dana nakon njegovog zarobljavanja u garažu je došao optuženi I.S. zv. „S.“ sa još nekoliko vojnika, izveo ga je napolje, naredio mu je da skinu vjetrovku, pokušao je nožem da mu pocijepa majicu i nožem mu je zahvatio ranu i rascijepio je za 3 cm, a inače je rana krvarila jer nije bila sanirana. Nakon toga ga je stavio na kišu ispod oluka na jednoj kući u blizini garaže i voda mu je direktno iz oluka padala na tu ranu 15 do 20 minuta, voda je bila hladna i on se od bolova onesvijestio. Svjedok M.E. je dalje naveo da je pitao ostale ratne zarobljenike da li ih tuku svaki dan, a onda su oni njemu

rekli da je to tako stalno pa mu je H.A. pokazao krst na prsima koji je bio dužine 10 do 15 cm, i na rani u vidu krsta se bila uhvatila krasta. H.A. je ispričao kako mu je I.S. zv. „S.“ nacrtao krst nožem a onda je P.N. rekao „Nedaj bože da prođeš kroz C.M.1 zv. „M.“ ruke kao što sam ja prošao“, pa je pričao da ga je C.M.1 zv. „M.“ vodio na strijeljanje, da mu je stavljao so na rane i da je posolio mravinjak, a onda mu glavu gurnuo u taj mravinjak. Pričao je i da je to bilo na nekoj lokaciji ali on nije zapamtio gdje se to tačno događalo. Z.H. je takođe pričao da ga je I.S. zv. „S.“ udarao, da ga je udarao i optuženi I.V., a nije spominjao C.M.1 zv. „M.“. Sjeća se da je nakon njegovog zarobljavanja svakoga dana u garažu dolazio optuženi I.S. zv. „S.“, tukao je P.N., H.A. i Z.H. nogama, rukama i kundakom puške, dok su njima ruke bile vezane.

Cijeneći iskaze svjedoka oštećenih Z.H., P.N. i M.E. na glavnom pretresu i iskaz svjedoka H.A. iz istrage pojedinačno i u međusobnoj povezanosti sud je zaključio da su njihovi iskazi u odnosu na radnje optuženog I.S. zv. „S.“ u odlučnim činjenicama podudarni bez obzira što je proteklo više od dvadeset godina i što je sposobnost upamćivanja individualna pa je prihvatajući njihove iskaze utvrdio da je optuženi I.S. zv. „S.“ učinio radnje opisane pod tačkom 2. izreke presude.

Isto tako, da je optuženi C.M.2, dana 08.07.1992. godine došao u garažu, u kojoj je bio zatvoren ratni zarobljenik P.N. i u koju je prethodnog dana nakon zarobljavanja doveden Z.H. i da je sklopljenim kundakom automatske puške, psujući P.N. u razmacima između psovki i udaraca, oko sedam minuta snažno udarao po glavi i cijelom tijelu P.N., koji je sjedio na podu svezanih ruku sprijeda i bio pretučen i na sebi imao vidne povrede pa da mu je na taj način zadao veći broj snažnih udaraca od koji je P.N. jaukao i izgubio svijest, a nakon toga da je sklopljenim kundakom automatske puške i nogama na kojima je imao vojničke čizme, snažno udarao u rebra, stomak i butine Z.H., koji je sjedio na zemlji liscama zavezanih ruku sprijeda, bio pretučen i imao vidljive povrede te ga udario i zatvorenom pesnicom u glavu prijeteći mu: „Klicu ću ti Z. zatrti!“, a usljed jačine udaraca je Z.H. prilikom svakog udarca gubio dah, nakon čega je nakratko zastao sa premlaćivanjem upitavši ga da li poznaje Z.A. iz P., a kada je Z.H. odgovorio da poznaje, nastavio istog snažno udarati na isti način zadavši mu još oko deset udaraca od kojih je Z.H. narednih dana osjećao jake bolove po cijelom tijelu, posebno u predjelu rebra i prsa, zbog čega je veoma teško ustajao, a zatim je u periodu od 12.07.1992. godine do 24.07.1992. godine, nakon što su P.N. i Z.H. iz garaže prebačeni u drveni objekat i kada je H.A. doveden u isti objekat, došao i snažno policijskom palicom pretukao H.A., koji je sjedio na podu svezanih ruku na način da ga je jednom rukom držao za košulju, a drugom ga rukom držeći policijsku palicu snažno udarao po rukama, nogama i leđima usljed kojih udaraca je H.A. jaukao i tom prilikom je H.A. povrede od kojih je ruka bila natečena, dok je jednom prilikom, kada su P.N., Z.H., H.A. i M.E. iz drvenog objekta vraćeni u zidanu garažu, došao u tu garažu i oko deset minuta naizmjenično snažno tukao nogama P.N., Z.H. i H.A. pa ih potom snažno tukao i policijskom palicom po nogama i butinama, iako su isti već bili pretučeni i na sebi imali vidljive povrede, a oni su usljed tih udaraca jaukali i stenjali, te je drugom prilikom došao u garažu i obratio se H.A. riječima: „Starudijo jedna, ti si bijeda, a došao si ovdje da ratuješ, da se tučemo jedan protiv drugoga!“, a pošto je H.A. šutio i držao glavu pognutu prema zemlji, rekao je: „Nećete mi otići!“ te kako mu niko od zarobljenika nije odgovarao, obratio se H.A. uzviknuvši: „Hoćeš ti odgovoriti što se pitam!“, a H.A. je malo podigao glavu, H.A. je prvo udario policijskom palicom u glavu, a zatim ga je jako udarao po leđima i butinama, iako je H.A. bio svezanih ruku i već pretučen s vidljivim

ozljedama, a naredni put došao u garažu, raspremio se, okačio palicu i pištolj, dao zarobljenicima olovku i papir i naredio P.N., iako su mu ruke bile svezane, da piše izjavu, P.N. je pitao šta da piše, a optuženi mu je ponovo naredio: „Piši!“, a zatim je uzeo svoju policijsku palicu, kojom je snažno P.N., iako je P.N. već prethodno bio pretučen i imao vidljive povrede, udario po glavi, leđima i butinama i naizmjenično šakama, usljed čega je P.N. na moment izgubio svijest, a zatim je policijskom palicom i šakama snažno pretukao po leđima H.A., iako su H.A. ruke bile svezane i već je prethodno bio pretučen i imao vidljive povrede, tako da je H.A. jaukao i od siline udaraca mu se pocijepala majica, a cijela leđa dijelom pocrnila i dijelom postala šarena i istom prilikom je na kraju policijskom palicom i šakama snažno Z.H., čije ruke su bile svezane i koji je bio već pretučen i na sebi imao vidljive povrede, istukao po glavi, leđima i butinama, sud je utvrdio na osnovu iskaza oštećenih P.N. i Z.H., koje su dali na glavnom pretresu i na osnovu iskaza svjedoka oštećenog H.A. iz istrage te na osnovu iskaza svjedoka J.A. zv. „A.“ i B.M. na glavnom pretresu.

Naime, svjedok Z.H. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je u zatvor naredni dan od njegovog zarobljavanja poslije optuženog I.S. zv. „S.“, koji ga je istukao, došao i optuženi C.M.2, koji je bio Po ulasku u garažu psovao je, kao došao je da ih ispituje, a ustvari je došao da ih tuče. Prvo je udario P.N. šest do sedam minuta, zadao mu je deset do petnaest udaraca i na kraju ga je udario kundakom odozgo po glavi i P.N. se onesvijestio. P.N. je bio vezan i jaukao je, dok ga je C.M.2 ... tukao. Udarao ga je nogom i sklopljenim kundakom automatske puške u slabine i rebra. Nakon P.N. je prešao na njega i udario ga je nogom i kundakom u slabine i rebra pitajući ga za Z.A. i govorio je, dok ga je udario, da će zatrti klicu Z.. Udario ga je desetak puta jakim udarcima, boljelo ga je čitavo tijelo, a najviše slabine i rebra. Udarao ga je sastavljenim pesnicama odozgo po glavi. On je bio vezan, dok ga je C.M.2, ... udario. Narednih dana u garažu su dolazili i drugi vojnici i udarali su ih, pa su zbog toga izmješteni u jednu šupu. Prevezli su ih nekim starim zelenim kombi vozilom. I u tu šupu je dolazio optuženi I.S. zv. „S.“, a i optuženi C.M.2 -... je došao odmah sutradan i udario ih je. Kada je oštećeni H.A. doveden nakon zarobljavanja, optuženi C.M.2 -... jako je udario H.A. palicom po nogama i po leđima, držao ga je za košulju i jako ga je udario, dok je H.A. bio na zemlji, a nakon toga se H.A. žalio da mu je ruka slomljena. Optuženi C.M.2 -... je H.A. tukao pred njim i pred P.N., a kasnije se vidjelo da je H.A. desna ruka bila natečena. Kada su vraćeni u zidanu garažu optuženi C.M.2 -... je došao i sve ih je tukao palicom, a najviše po nogama i slabinama. H.A. je bila razderana košulja i vidio se krst na grudima. Tom prilikom H.A. je dobio najviše batina, jer ga je C.M.2 tukao najmanje pet minuta bez prestanka, a H.A. je ležao na podu garaže, plakao je, vrištao, jaukao i stenjao. Istom tom prilikom C.M.2 je udario i P.N.. Nakon što je zarobljen i u garažu doveden M.E., koji je bio ranjen, optuženi C.M.2 -... ponovo je došao i udario H.A. i P.N. palicom, a M.E. je rekao da će i on dobiti svoju porciju i „da su mu crijeva na stolu“. Svjedok Z.H. je naveo da su nakon dovođenja M.E. u garažu i dalje dolazili optuženi I.S. zv. „S.“, ... C.M.2 i optuženi I.V., ali rjeđe, dolazili su navodno radi ispitivanja, I.V. je uvijek dolazio sa grupom vojnika, dok optuženi I.S. zv. „S.“ i ... C.M.2 dolazili zasebno.

Svjedok M.E. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je nakon zarobljavanja noćio sam u jednoj garaži koja je bila površine 3 x 2 m i na kojoj su bili mali prozori zakovani daskama, a sa strane velika željezna vrata, a onda su ga stradan dvojica vojnika odvela u štalu u kojoj su bili zatočeni P.N., H.A. i Z.H., koje ranije

nije poznavao. Vidio je da su oni svi izudarani i puni modrica, P.N. su bile otečene usne, imao je velike kraste po lijevoj strani lica i ožiljke po licu, imao je i krvi po licu, tako da je od njih trojice on najgore izgledao. H.A. je bio izudaran, ležao je, ječao je i kukao da su mu polomljena rebra i da ga sve boli, a i Z.H. je imao ozljede. Njega su smjestili uz zid blizu ulaznih vrata, ruke su mu bile svezane naprijed lisicima, njih trojica su ga pitali ko je i gdje je zarobljen, da li su ga tukli, on im je odgovorio da su ga tukli kundacima dok su ga sprovodili, a P.N. je tada rekao da to nije ništa prema onom što je njemu C.M.1 zv. „M.“ radio. Ispričao je da ga je C.M.1 zv. „M.“ tukao, da ga je vodio na strijeljanje, da se iživljavao nad njim. Dalje je svjedok M.E. naveo da se pola sata nakon njegovog dolaska na vratima se pojavio njemu nepoznati vojnik za kojeg je saznao da je bivši ... koji je radio u L.. U sudnici ga je prepoznao kao gospodina koji nosi naočare-optuženog C.M.2. Tada je on imao na sebi uniformu i opasač. Kada je ušao rekao je: „E moje balije, šta vas snađe, ostavio vas je A.“, a zatim je skinuo bluzu i opasač, zavrnuo je rukave, udario je H.A. gumenom palicom više puta po licu, H.A. je pognuo glavu, ali je on nastavio da ga udara po leđima. Bila je to serija udaraca i H.A. je kleknuo na koljena i ... C.M.2 je H.A. tukao sigurno deset do petnaest minuta. Kada je H.A. pao na koljena, C.M.2, ... je prišao P.N. i palicom ga je isto toliko tukao. Dok je C.M.2 tukao P.N., P.N. je pokušavao zaštititi lice podizujući vezane ruke do lica, ali mu je C.M.2 naredio da spusti ruke. C.M.2 je P.N. udarao po licu i leđima, P.N. je padao i ustajao, tukao ga je sigurno 15 minuta. C.M.2, ... je tukao i Z.H. palicom po licu, leđima i stomaku, a u jednom trenutku je njemu rekao „da će i on kroz njegove ruke proći pa i da su mu crijeva na stolu“ i on mu je to shvatio kao prijatnju da će ga ubiti. Misli da je ... C.M.2 H.A., P.N. i Z.H. jako udarao, jer je H.A. jaukao od bolova i žalio se da mu je tom prilikom slomljena ruka. Nakon toga su čuli da je neka žena tražila da ih odvedu i da ona ne može da sluša šta se radi sa ljudima, pa su tog istog dana prebačeni u garažu u kojoj je prve noći po zarobljavanju sam prenoćio.

Svjedok H.A. je u svom iskazu naveo da je u garažu došlo jedno lice odjeveno u policijsku uniformu, naoružan pištoljem i imao je policijsku gumenu palicu, bio je star oko 45 godina, srednjeg rasta i jake fizičke konstitucije i crne kose. Kada je ušao u garažu, skinuo je bluzu, okačio je kraj vrata i rekao mu je da mora proći kroz njegove ruke i da su mu crijeva na stolu i tada je počeo da ga tuče. Tukao ga je policijskom palicom po svim dijelovima tijela sve dok se nije onesvijestio. Kada je došao svijesti taj ... je već bio napustio garažu, a P.N. mu je rekao da je i njega isti ... pretukao, a ne zna da li je tukao Z.H.. Kasnije je saznao od P.N. da je to bivši ... koji je radio u L. prije rata i da se zove C.M.2.

Međutim, svjedok H.A. nije naveo da je optuženi C.M.2 njemu slomio ruku, već je u svojim iskazima u istrazi prijelom desne ruke vezao za fizičko zlostavljanje od strane nekog M. pa sud nije prihvatio dokazanim da je optuženi C.M.2 udarcima palicom prelomio desnu ruku oštećenom H.A..

Svjedok oštećeni P.N. je u svom iskazu na glavnom pretresu izjavio da je jednom prilikom optuženi C.M.2, ..., došao u garažu, imao je palicu i pištolj, skinuo je jaknu, dao mu je olovku i rekao mu da piše. Kada ga je on upitao šta da piše, on je uzeo gumenu palicu i udario ga dva, tri puta, dok ga je udarao pitao je ko ih je poslao i ko im komanduje. On je osjetio prve udarce, i to prvih tri do četiri udarca, a onda se onesvijestio, ubrzo je došao sebi, a optuženi C.M.2 je udarao H.A. i u H.A. je „ubio hljeb“. Udarcima palice je pocijepao na H.A. sve što je ostalo od njegove odjeće, a

poslije toga je prešao na Z.H. i više puta ga je udario palicom po leđima i zadnjici. Nakon što je zarobljen i doveden u garažu M.E. došao je optuženi C.M.2, ..., pitao je M.E. je li ozdravio, on je odgovorio da jeste, optuženi je tražio da vidi ranu i M.E. mu je pokazao. Kad mu je M.E. pokazao ranu, on mu je rekao „e sad ćeš dobiti ko i svi ostali“. H.A. je govorio da je starudija, a da je došao da ratuje i palicom je udario H.A. po glavi i leđima nekoliko puta, a H.A. se samo skupio i ne mrda, jauknuo je od prvog udarca tako da se on od toga prestrašio.

Sud je prihvatajući iskaze svjedoka P.N., Z.H. i M.E., koje su dali na glavnom pretresu te iskaz svjedoka H.A. u istrazi i cijeneći da su ti iskazi u odlučnim činjenicama saglasni, a dovodeći ih u vezu s iskazom svjedoka J.A. zv. „A.“ na glavnom pretresu, u kojem je potvrdio da je optuženi C.M.2 sigurno deset puta dolazio u garažu u kojoj su bili ratni zarobljenici i da se u garaži zadržavao 20 minuta i da je dolazio da ispituje ratne zarobljenike, zaključio da je dokazano da je optuženi C.M.2 učinio krivičnopravne radnje opisane pod tačkom 3. izreke presude.

Takođe, na osnovu iskaza P.N., Z.H. i M.E., koje su dali na glavnom pretresu i iskaza svjedoka oštećenog H.A. iz istrage, sud je utvrdio da je optuženi I.V. dana 27.06.1992. godine, kada su ratnog zarobljenika P.N. vojnici VSRBiH sproveli i zatvorili u garažu pored ceste, došao u popodnevnim satima u garažu i pitao je P.N. da li ga zna, a kada je P.N. odgovorio da ga ne poznaje, pitao ga je da li ga hrane, pa pošto je P.N. šutio, rekao mu je: „E, onda ćeš od mene od sutra pa nadalje imati i doručak i ručak i večeru“, poslije čega je otišao iz garaže, ali je narednog dana u ranim jutarnjim satima ponovo došao u garažu, naredio P.N. da čelom udara u zid, iako je P.N. bio svezanih ruku i već prethodno bio pretučen te imao vidljive povrede, nakon čega je P.N. počeo udarati glavom u zid pa kada je vidio da P.N. ne udara glavom u zid dovoljno jako, uhvatio ga je za glavu i tri puta njegovom glavom snažno udario u zid zbog čega je P.N. nakon trećeg udarca izgubio svijest, poslije čega je napustio garažu, ali je u popodnevnim satima ponovo došao u garažu i tukao P.N. nogama i otvorenim šakama, dok je on sjedio zavezanih ruku na podu garaže psujući mu „balijsku majku“, pa je P.N. naredio da ustane, uhvatio ga je za glavu i udarao njegovom glavom u zid, usljed kojih udaraca je P.N. jedno oko bilo zatvoreno, a lice krvavo, a zatim je u periodu od 07.07.1992. godine do 24.07.1992. godine, kada su ratni zarobljenici P.N. i Z.H. prebačeni, a H.A. doveden u drveni objekt-šupu, došao sa još četiri vojnika VSRBiH i Z.H. opsovao balijsku majku, a zatim, iako su sve već prethodno bili pretučeni i na sebi imali vidljive povrede, naizmjenično snažno tukao rukama i nogama P.N. i H.A., kojima su ruke bile svezane, po cijelome tijelu pa je P.N. jaukao te su obojica od udaraca pali na pod, a kada su ratni zarobljenici vraćeni u garažu, došao je noseći palicu, prilikom ulaska je zarobljenicima psovao Boga, sunce i „balijsku majku“, galameći na H.A.: “Sve mi je jasno, al gdje ćeš ti bolan?! Takav star, djedonja! Uzeo si pušku pa ideš na nas!“, a zatim je naredio P.N. i H.A., dok su sjedili svezanih ruku na podu, da skinu obuću sa nogu, a Z.H., kojem su takođe bile svezane ruke, dao policijsku palicu i naredio da udara P.N. i H.A. po tabanima, iako su svi bili već pretučeni i imali vidljive ozljede, pa pošto je Z.H. odbijao to učiniti, ponovo mu je naredio da ih udara, ali je Z.H. opet odbio da to čini, nakon čega je Z.H. zaprijetio da će ga slomiti pa je Z.H. onda nekoliko puta palicom blago udario po tabanima P.N. i H.A., ali je optuženi I.V., vidjevši da Z.H. ne udara dovoljno jako, uzeo palicu iz njegovih ruku i rekao mu: „Ovako se Z. tuče, nije tako!“, te je psujući balijsku majku tukao palicom naizmjenično P.N., Z.H. i H.A. po tabanima i cijelom tijelu, a oni su usljed bolova jaukali te se, nakon što je završio premlaćivanje, obratio

Z.H.: „Da sad vidim kako udaraš!“, ali Z.H. nije mogao od bolova reagovati niti ustati na noge, pa je optuženi I.V. ponovo palicom tukao P.N., Z.H. i H.A. po tabanima, oni su uljed bolova jaukali i nakon toga se obratio Z.H.: „Ovako se Z.H. udara!“, a zatim mu zaprijetio: „Z., nisi htio da ih udaraš, vidjet ćeš kako će oni sljedeći puta kada dođem tebe udarati!“ i tako je kod zarobljenika P.N. usljed udaraca, koje mu je zadao I.V., na licu došlo do ponovnog povređivanja rana i od siline udaraca krv mu je curila iz istih, dok su zarobljenicima H.A. i Z.H. stopala bila natečena i trpjeli su jake bolove i bili krvavi, a nakon dva dana ponovo je došao u garažu i upitao P.N.: „Šta ti radiš T.“, pa pošto je P.N. ćutao, on mu je ponovo rekao „Šta radiš?!“, a kada je P.N. odgovorio da leži, jer ga cijelo tijelo boli, naredio mu da ustane na noge, a kako P.N. nije mogao od bolova i povreda ustati, prišao mu, podigao ga rukama i upitao: „Je si li doručkovao?!“, našto je P.N. odgovorio da jeste, nakon čega je uzviknuo prema H.A.: „Šta ti čekaš! Ustani!“ i kada je H.A. jedva ustao na noge, rekao P.N.: „E de ti T. pokaži kako je tebi dajem doručak, kako ti dajem večeru!“, nakon čega je, iako su obojicu ruke bile zavezane, te su zbog prijašnjih premlaćivanja na sebi imali i vidljive tjelesne povrede, rukama uhvatio P.N. i H.A. za glavu i četiri puta udario u zid, usljed kojih udaraca je P.N. izgubio svijest, te su mu se na čelu pojavile otekline, dok je H.A. zadobio ozljedu u vidu velikog otoka i deformacije čela.

Opisujući ponašanje optuženog I.V. prema ratnim zarobljenicima svjedok oštećeni P.N. je na glavnom pretresu naveo da je u garažu, u koju je doveden nakon zarobljavanja, došao optuženi I.V., ispitivao ga je da li ga poznaje, a on mu je odgovorio da ga ne zna, iako ga je poznavao. Pitao ga je da li ga hrane, on je šutio, a on mu je rekao da slobodno kaže da li ga hrane pa mu je on odgovorio da nije jeo ništa, iako je jedanput jeo i jedanput pio vode, što mu je kradom dao čuvar J.A. zv. „A.“. Tada je optuženi I.V. rekao da će od toga dana imati tri obroka i on se ponadao da će tako biti, ali je optuženi I.V. došao narednog dana oko pet sati, rekao mu je da udara čelom od zid dok hodža uči, jer se u to vrijeme čuo ezan. On je morao cijelo vrijeme udarati čelom o zid, probao je da zabušava, ali je optuženi I.V. uzeo njegovu glavu i lupao je njegovom glavom o zid tako da se onesvijestio. Isto toga dana popodne I.V. je ponovo došao i kada se začuo ezan, udarao ga je nogama, šakama i pesnicama, a onda ga je natjerao da ponovo udara glavom o zid. Lice mu je bilo krvavo od tih udaraca i oko mu je bilo skroz zatvoreno pa je čuvar J.A. zv. „A.“ više puta donosio vodu i on je vodom malo ispirao oko. Jednog od narednih dana ponovo je došao optuženi I.V. i na isti način ga je zlostavljao, a kada je on otišao, u garažu su došli C.M.1 zv. „M.“ i I.S. zv. „S.“. Nakon njih dvojice ponovo je došao optuženi I.V. oko podne i udarao ga je. Od udaraca koje je zadobio trpio je jake bolove i glavobolju. Oko pet sati popodne ponovo je došao optuženi I.V., sjeo je pored njega i pitao ga je što mu treba da ga toliko ljudi maltretira, a on mu nije ništa odgovorio. U međuvremenu se ponovo čuo ezan, a optuženi I.V. je uzeo njegovu glavu za kosu i udarao je njegovom glavom tri do četiri puta o zid. Trpio je takve bolove da više nije mogao stajati ni na nogama, a jedan dio lica mu je bio sav u krvi i na licu i čelu je imao otvorenu ranu, koja se stalno otvarala, jer su ga neprekidno tukli. Optuženi I.V. je ponovo došao u garažu, pitao ga je kako je, a on mu je rekao da ga sve živo boli. Tada mu je optuženi I.V. psovao boga i sunce, okrenuo se prema H.A. i govorio mu je da je dedonja i da je uzeo pušku da se bori. U rukama je imao gumenu palicu i naredio je prvo Z.H. da udara njega i H.A. po tabanima, ali nije bio zadovoljan kako ih Z.H. udarao pa je uzeo palicu i udarao je njega, H.A. i Z.H. po tabanima naizmjenično tako da su im od udaraca noge bridile. Tada je optuženi I.V. njemu naredio da ustane, naredio je i H.A. da ustane. Onda je optuženi I.V. rekao da pokaže H.A. kako mu on

daje ručak, večeru i doručak, on mu je rekao da ne zna pa je optuženi I.V. prišao uzeo je H.A. i njega za glavu pa je njihovim glavama istovremeno udarao o zid četiri do pet puta. On se od toga udaranja glavom o zid onesvijestio, a H.A. je bilo otečeno čelo.

U unakrsnom ispitivanju na glavnom pretresu svjedok oštećeni P.N. je naveo da je prije dolaska ostalih zarobljenika, optuženi I.V. njega zlostavljao tako što je došao u garažu sa nekim momcima koji su imali prekrivena lica i udarali su ga drvenim palicama dok se nije onesvijestio.

Svjedok Z.H. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je optuženi I.V. uvijek dolazio sa grupom vojnika. Sjeća se da je jednog dana došao u drvenu šupu, u kojoj su bili smješteni privremeno, sa još trojicom vojnika i udarao je P.N. tako jako da je P.N. jaukao, a tukao je i H.A., koji je takođe bio jako izudaran. Kada su ponovo vraćeni u raniju garažu, ponovo je došao optuženi I.V. sa grupom vojnika. I.V. je psovao i dao mu je palicu, naredivši mu da palicom udara P.N. i H.A.. Rekao je „Hajde Z., ti ćeš sada da ih udaraš“, pošto je on odbijao, I.V. je dreknuo na njega: „Slomit ćemo te Z.“, on je i dalje odbijao, a onda je popustio i uzeo tu palicu te blago nekoliko puta P.N. i H.A. udario po tabanima i po leđima. Njih dvojica su sjedili na podu i na nogama su imali samo čarape. Onda je I.V. uzeo palicu i rekao mu je da se tako ne tuče i onda je veoma jakim udarcima udarao po leđima P.N. i H.A., udarao ih je sigurno dvije minute, a svakog od njih udario je sigurno po desest puta. Sjeća se da su u H.A. leđa bila crna od udaraca. Odlazeći iz garaže optuženi I.V. mu je rekao da će vidjeti kako će sljedeći put njega udarati P.N. ili H.A. te je čuo da je I.V. dolazio i sljedeći dan, ali da mu J.R. nije dao ući u garažu. Optuženi I.V. je dolazio u garažu i nakon što je zarobljen oštećeni M.E.. Svjedok oštećeni Z.H. je naveo da je čuvar J.A. zv. „A.“ prema njima bio prilično korektan, da je ključem popuštao lisice, kada su bile jako stegnute, a jedanput je prijavio T.V. one koji su ih maltretirali.

I svjedok M.E. je u svom iskazu na glavnom pretresu potvrdio da je u garažu, koja je služila kao zatvor, dolazio optuženi I.V., kojeg je u sudnici pokazao da sjedi do prozora. Dolazio je u vrijeme ezana, najčešće petkom, pitao je zašto pucaju u vrijeme ezana misleći na Armiju BiH. P.N. je izvodio iz garaže, pitao ga je šta se radi u vrijeme ezana, a P.N. je odgovorio da se ljudi mole, nakon čega je optuženi I.V. istukao P.N.. Jednog petka Armija BiH je granatirala Smoluću, a optuženi I.V. je došao i izveo P.N. iz garaže i tukao ga je nogama i rukama psujući, sigurno pola sata. Drugom prilikom optuženi I.V. je došao u garažu i dao je gumenu palicu Z.H. i naredio mu je da udara P.N. i H.A. palicom po tabanima. Oni su bili bos, Z.H. ih je lagano udarao, ali je I.V. uzeo palicu od njega i udarao je P.N. i H.A. po tabanima da pokaže kako ih treba tući i udario ih sigurno 20 do 30 puta po svakom tabanu, sjeća se da su nakon toga njima noge bile natečene i nisu mogli dva do tri dana stati na noge. Također, jednom prilikom optuženi I.V. je naredio H.A. i P.N. da glavama udaraju o zid. Ustvari on se sada ne sjeća da li je to bilo istom prilikom kada ih je udarao po tabanima ili neki drugi put, ali se sjeća da se optuženom I.V. učinilo da oni ne udaraju dovoljno jako glavama o zid i da je on uzeo njih za kosu i njihovim glavama udarao o zid što je trajalo sigurno dvadeset minuta i po zidu su ostajali tragovi krvi dok su H.A. i P.N. imali ozljede po čelu u vidu otekline, kao i u predjelu obrva.

Isto tako, i svjedok H.A. je u svom iskazu potvrdio da je optuženi I.V. iz P. došao u garažu, donio palicu i naredio da jedan drugog tuku palicom po tabanima, pa kako mu se učinilo da to ne rade snažno, on je uzeo palicu i tukao je njega i P.N. po

tabanima, a svjedok B.M. je u svom iskazu naveo da je čuo da je J.A. zv. „A.“ pričao da ratne zarobljenike tuku C.M.1 zv. „M.“, I.S. zv. „S.“ i I.V., da ih on nije mogao zaštititi, a od J.A. zv. „A.“ je čuo da je u garažu dolazio I.S. zv. „S.“ ... i C.M.1 zv. „M.“, naknadno je čuo da je u garažu dolazio i I.V. i da je tukao zarobljenike. Ne zna tačno koliko su bili dugo zarobljenici u Smolući, ali zna da je kod H.A. povreda zarasla do razmjene.

Vjerodostojnost iskaza oštećenih u odnosu na optuženog I.V. nije doveo u pitanje prigovor odbrane da se u mjestu Smoluća nije mogao čuti ezan, jer nije bilo džamije u blizini. Budući da se prilikom uviđaja na licu mjesta u selu Smoluća dana 08.10.2013. godine u vrijeme podnevne molitve (u 13,00 sati) nije čuo ezan, sud je pribavio i u dokaze uvrstio izvještaj Medžlisa Islamske zajednice Puračić broj 06-10-143-1/13 od 20.12.2013. godine u kojem se navodi da su 1992. godine postojali objekti u kojima se obavljao namaz i to mesdžid u Šikuljama i džamija u Huskićima, tako da je postojala mogućnost da se iz džemata Šikulje, koji je bliže, čuje ezan u Smolućoj.

Pored toga, odbrana je pokušala dovesti u pitanje vjerodostojnost iskaza oštećenih P.N., Z.H., H.A. i M.E., naročito iskaza svjedoka P.N., iskazima brojnih svjedoka odbrane, koji su direktno i unakrsno ispitani na glavnom pretresu, a po prijedlogu optužbe i odbrane veliki broj svjedoka odbrane je suočen na glavnom pretresu sa oštećenima. Tako su na glavnom pretresu direktno i unakrsno ispitani svjedoci S.S., V.M., M.S.1, J.S., M.Ž., S.N., T.V., J.R., M.R., R.R., K.D., T.M., M.S.2, T.Lj., B.M., I.Lj., I.M., K.J., V.R., M.D., B.Z. i Đ.Z.. Sud je cijenio iskaze navedenih svjedoka pa je prihvatio iskaz svjedokinje M.S.2 da u kritično vrijeme nije bila u Smolući, jer je potvrdom Crvenog krsta Srbije - Crvenog krsta V. u K. broj 890 od 21.08.2012. godine potvrđen njen iskaz, a prihvatio je iskaze ostalih svjedoka odbrane u dijelu u kojem su svjedočili o situaciji u mjestu Smoluća početkom rata, o organizaciji života u mjestu, činjenici da je mjesto bilo u okruženju, bez struje i telefona, ali nije prihvatio njihove iskaze u dijelu u kojem su iz razumljivih razloga poricali da su oštećeni na bilo koji način zlostavljani kao ratni zarobljenici tokom zarobljeništva u Smolući.

Treba posebno istaći da su oštećeni prilikom suočenja sa svjedocima odbrane čvrsto ostali kod svojih iskaza o tome šta su doživjeli kao ratni zarobljenici i budući da su iskazi oštećenih u bitnim okolnostima saglasni, sud ih je prihvatio kao vjerodostojne dokaze i pored toga što je branilac optuženih ukazivao na protivrječnosti u njihovim iskazima na glavnom pretresu, posebno u iskazu svjedoka oštećenog P.N. u odnosu na iskaze u istrazi kao i na protivrječnosti u samim iskazima iz istrage, posebno ističući da optuženi P.N. nije prepoznao optuženog C.M.1 zv. „M.“ na fotografiji, koja je napravljena u kritično vrijeme.

Pored toga, oštećeni su naveli da su u istrazi odgovarali na postavljena pitanja, dok im je na glavnom pretresu pružena mogućnost da daju potpune iskaze, a sud nalazi da sadržina iskaza svjedoka zavisi i od pitanja, koja im se prilikom ispitivanja postavljaju i da je poslije proteka vremena preko dvadeset godina razumljivo je da svjedoci neke događaje drugačije opisuju, jer ih drugačije pamte, a sud je iz činjeničnog opisa radnji optuženih izostavio sve radnje, za koje je smatrao da nisu izvan razumne sumnje dokazane.

Na glavnom pretresu kao dokazi odbrane reprodukovani su snimci razmjene od 27.07.1992. godine na dva DVD sa natpisom "TVL Televizija Lukavac - I razmjena Agići", koji su lošeg kvaliteta. Iz tih snimaka vidi se da oštećeni prilikom same razmjene nisu se žalili da se prema njima loše postupalo, ali svjedok P.N. je naveo da su prije razmjene upozoreni da vode računa šta govore prilikom razmjene pa zbog toga, ali i zbog činjenice da idu kući, oštećeni na samoj razmjeni nisu govorili o tome šta su kao ratni zarobljenici doživjeli u Smolući.

Iz obimne medicinske dokumentacije na ime svjedoka oštećenog P.N., koja je uvrštena u dokaze, objektivno proizlazi da je zdravlje oštećenog P.N. teško narušeno.

Vještak prof dr Alije Sutović, ljekar specijalista za neuropsihijatriju u svom iskazu na glavnom pretresu je naveo da se oštećeni P.N. kontinuirano liječi od 07.08.1992. godine do danas i da mu je više puta od 1992. godine dolazio kao pacijent, da posjeduje obimnu medicinsku dokumentaciju i neki nalazi su iz perioda neposredno nakon što je putem razmjene pušten iz ratnog zarobljeništva. Na osnovu proučavanja medicinske dokumentacije i psihijatrijskog intervjua vještak prof dr Alija Sutović je formirao mišljenje da je P.N. tokom zarobljeništva u Smolući bio izložen izrazito teškoj torturi, mučenju i drugim vidovima snažnog psihotraumatskog i emocionalnog stresa koji spadaju u direktne uzročnike PTSP i drugih traumatskih sindroma i posljedica i označavaju se kao „situacije izvan običajnog ljudskog iskustva“. Kao direktna posljedica stresa što ga je P.N. doživio tokom kritičnog perioda razvila se reaktivna ili psihogena depresija koja ima karakteristike velike depresije, a prema autentičnom opisu sindroma kod njega se najprije razvila akutna sresna reakcija, zatim produžena stresna reakcija i na kraju post traumatski stresni poremećaj (PTSP) sa svim manifestacijama i posljedicama na psihološkom, biološkom i socijalnom funkcioniranju, da je oštećeni u sklopu razvoja njegovog traumatskog i depresivnog sindroma spoznao bespomoćnost u situaciji u kojoj mu se nanose fizički i duševni bolovi da je iz jednomjesečnog zarobljeništa, torture i mučenja izašao kao trajno izmjenjena ličnost i njemu je između ostalih dijagnoza postavljena i dijagnoza „trajne promjene ličnosti nakon katastrofičnih iskustava“ i to je teška dijagnoza i teško stanje, jer se radi o čovjeku kojeg je traumatsko iskustvo bukvalno slomilo. Vještak je dalje naveo da su oštećenom P.N. postavljene dijagnoze koje su objektivizirane odgovarajućim dijagnostičkim metodama, a radi se između ostalog o teškom perzistirajućem depresivnom poremećaju, PTSP u teškom hroničnom obliku sa kognitivnim deficitom, trajne promjene ličnosti nakon katastrofičnih doživljaja, stanje poslije frakture čeone kosti sa defektom kosti, postkomocijski sindrom (koji je posljedica potresa mozga), atrofija moždane kore, odumiranje moždanih ćelija kao posljedica torture i hronični lumbalni sindrom. Vještak je iznio zaključak da je tokom samog traumatskog događaja, zarobljavanja i prisilnog zadržavanja u zarobljeništvu P.N. pretrpio primarni ili smrtni strah izrazito jakog intenziteta, psihički šok u trajanju od jednog dana uz prisutan osjećaj bespomoćnosti i neizvjesnosti šta će se dogoditi u neposrednoj budućnosti, da se tokom sedam dana nakon zarobljavanja kod P.N. razvila akutna stresna reakcija, koja je prerasla u PTSP, što znači da je boravak u zarobljeništvu u tom periodu neposredni uzrok za razvoj ovog poremećaja, da je P.N. tokom zarobljeništva mučen i trpio je fizičke i duševne bolove te strah jakog intenziteta uz osjećaj životne ugroženosti, povrijeđene časti, ugleda, slobode prava ličnosti, zastrašivanja i sl., da su traumatski sindrom, fizički i duševni bolovi te depresija tokom trajanja zarobljeništva bili u direktnoj vezi sa činjenicom da se prema njemu i drugim zarobljenima provodi

tortura, da je lično gledao mučenje ljudi, torturu, psovke i izivljavanje, da je u istom periodu kod P.N. došlo do razvoja pos traumatskog stresnog poremećaja i depresije, koja stanja su hronična i vremenom fluktuiraju sa epizodama pogoršanja i smirivanja što zavisi od brojnih faktora iz okruženja u kojem oštećeni živi. Ta stanja koja kao najmučnije simptome sadrže strah i duševne bolove traju i danas, a očekuje se njihov postojanje i u budućnosti bez obzira na liječenje koje može imati relativan i promjenjiv učinak, tako da se kod P.N. razvio sindrom trajne promjene ličnosti uvjetovane traumatskim stresnim iskustvom iz čega proističe reducirana odnosno anulirana psihosocijalna, odnosno radno profesionalna sposobnost i kod oštećenog P.N. je CT dijagnostikom i nalazima psihologa kao objektivnim metodama utvrđen kognitivni deficit i promjene na kori velikog mozga što je kod oštećenog kao relativno mladog čovjeka direktna posljedica mučenja u periodu zarobljeništva.

S obzirom da je iskaz vještaka prof. dr Alije Sutovića objektivan i zasnovan na medicinskoj dokumentaciji i dat je u skladu sa pravilima i vještinom struke sud je taj iskaz prihvatio kao vjerodostojan dokaz.

Pobijajući vjerodostojnost iskaza prof. dr Alije Sutovića odbrana je tvrdila da je oštećeni P.N. zadobio ozljedu glave u nesreći na radu, pa je sud pribavio podatke od ..., ... o nesreći na radu u kojoj je ozlijeđen P.N., pa se iz prijave o nesreći na radu od 01.07.1986. godine vidi da je P.N. povrijeđen prilikom (...), kada je jedno korito zapalo i povrijedilo P.N. u gornju vilicu, da je P.N. prema otpusnoj listi ORL odjeljenja Regionalnog medicinskog centra Dr Mustafa Mujbegović zadobio ozljede u vidu frakture krunice zuba 1+, 1,2 i kontuziju gornje vilice, tako da se ozljede koje je P.N. zadobio u ovoj nesreći na radu ne mogu dovesti u vezu sa ozljedama koje je zadobio tokom zarobljeništva u Smolući.

Za svjedoka oštećenog H.A. sudu nije dostavljena medicinska dokumentacija i prema izvještaju Doma zdravlja Srebrenik broj 1681-1/12 od 27.12.2012. godine u protokole pregledanih pacijenata u Službi hitne medicinske pomoći za period od 25.07. do 01.11.1992. godine pronađeni su podaci samo za oštećenog M.E., koji se javljao ljekaru na dan 22.09.1992. godine, dok P.N., H.A. i Z.H. nisu evidentirani u protokolima, ali se u istom izvještaju navodi da je usljed ratnih dejstava i preseljenja arhive uništen dio arhive među kojima su bili i protokoli službe opšte medicine iz 1992. godine.

Međutim, svjedok H.S. je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je njegov otac H.A. po dolasku iz zarobljeništva na prsima imao ožiljak u vidu krsta, ali nije mogao da se izjasni tačno na kojoj strani grudi je bio taj ožiljak.

Iz nalaza i mišljenja ljekarske komisije za pregled lica obuhvaćenih Zakonom o osnovanim pravima vojnih invalida i porodica palih boraca u prvostepenom postupku broj RVI 2348/98 od 07.09.1998. godine proizlazi da je M.E. nakon ranjavanja u predio desne podlaktice i slabinske regije dana 12.07.1992. godine zarobljen i boravio u zarobljeništvu, da je nakon izlaska iz zarobljeništva zbog psihičkog poremećaja liječen ambulantno zbog simptoma PTSP, da iz nalaza i mišljenja ljekara dr S.R., neuropsihijatra, proizlazi da je postavljena dijagnoza – posttraumatski stresni poremećaj, da iz otpusnice Neuropsihijatrijske klinike Tuzla od 21.03.1994. godine proizlazi da je M.E. liječen u toj zdravstvenoj ustanovi od 25.02.1994. godine do 21.03.1994. godine sa dijagnozom „afektivni poremećaj

ličnosti i posttraumatski stresni poremećaj“, a u nalazu Psihijatrijske klinike Tuzla od 31.07.1998. godine je navedeno da je M.E. početkom rata bio aktivan u diverzantskoj jedinici, da je zarobljen u julu 1992. godine, da je niz traumatskih događanja uslovio trajne psihičke promjene kod njega, da se liječio intenzivno 1994. godine, da je proveden psihoterapijski tretman u trajanju od šest mjeseci i da je kod njega utvrđen posttraumatski stresni poremećaj i emocionalno nestabilni poremećaj ličnosti.

Krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, za koje su optuženi spada u krivična djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava i ovo krivično djelo se može izvršiti samo sa direktnim umišljajem s tim da učinilac ne mora biti svjestan da svojim postupcima krši pravila međunarodnog prava, jer povreda međunarodnog prava u opisu ovog krivičnog djela predstavlja objektivni uslov kažnjivosti kojim je posebno određen karakter i okvir protivpravnosti ovog krivičnog djela u tom smislu što djelo mora biti protivpravno i po međunarodnom pravu. Način izvršenja ratnog zločina sastoji se u naređivanju izvršenja zabranjenih radnji ili u izvršenju takvih radnji.

Budući da je dokazano da su optuženi C.M.1. zv. „M.“, I.S. zv. „S.“, C.M.2 i I.V. bili pripadnici VSRBiH, a svjedoci oštećeni P.N., Z.H., H.A. i M.E. ratni zarobljenici tako da se sa njima moralo postupati u skladu s pravilima međunarodnog prava, odnosno u skladu s odredbama Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. augusta 1949. godine, a da su optuženi postupali protivno pravilima međunarodnog prava, jer su vršili teške povrede odredbi člana 3. i člana 130. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. augusta 1949. godine i člana 4. stav 1., stav 2a), stav 2e) i stav 2h) Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava unutrašnjih međunarodnih sukoba (Protokol II) kojim odredbama se zabranjuje nasilje nad životom, radom ili psihičkim ili fizičkim blagostanjem, okrutno postupanje ili bilo koji oblik tjelesne kazne nanošenje teških povreda tjelesnog integriteta, vrijeđenje ljudskog dostojanstva, posebno ponižavajući i degradirajući postupak i svaki oblik nedoličnog napada, te prijetnja izvršenjem bilo kojeg od navedenih djela, svjesni da prema ratnim zarobljenicima nečovječno postupaju i da im svojim radnjama nanose velike patnje, tjelesne povrede i povrede zdravlja, što su i htjeli, optuženi C.M.1. zv. „M.“, preduzeo radnje opisane u izreci presude pod tačkom 1., optuženi I.S. zv. „S.“ radnje opisane pod tačkama 1. i 2. izreke presude, optuženi C.M.2 radnje opisane pod tačkom 3. izreke presude i optuženi I.V. radnje opisane pod tačkom 4. izreke presude i nanijeli ratnim zarobljenicima velike patnje, tjelesne povrede i povrede zdravlja, a kako se nečovječno postupanje definiše kao namjerno djelo ili propust kojim se nanosi teška duševna ili tjelesna patnja odnosno povreda ili koje predstavlja ozbiljan nasrtaj na ljudsko dostojanstvo u radnjama optuženih C.M.1 zv. „M.“, koje su opisane pod tačkom 1. izreke presude stiču sva obilježja krivičnog djela ratnog zločina protiv ratnog zarobljenika iz člana 144. u vezi člana 22. preuzetog KZ SFRJ, jer je djelovao kao saučinitelj s optuženim I.S. zv. „S.“, a u radnjama optuženog I.S. zv. „S.“ opisanim pod tačkama 1. i 2. izreke presude obilježja krivičnog djela ratnog zločina protiv ratnog zarobljenika iz člana 144. u vezi člana 22. preuzetog KZ SFRJ, jer je pod tačkom 1. izreke presude djelovao kao saučinitelj s optuženim C.M.1 zv. „M.“ te se u radnjama optuženim C.M.2 pod tačkom 3. izreke presude stiču sva obilježja krivičnog djela ratnog zločina protiv ratnog zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ i u radnjama optuženog I.V., koje su opisane pod tačkom 4. izreke presude, stiču se obilježja krivičnog djela ratnog zločina protiv ratnog zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ pa ih je sud oglasio krivim za to krivično djelo te ih je na

osnovu člana 144., člana 33., člana 38., člana 41. preuzetog KZ SFRJ, a optuženog C.M.1 zv. „M.“, i uz primjenu člana 42. tačka 2. i člana 43. stav 1. tačka 1. istog zakona osudio na kazne zatvora i to optuženog C.M.1 zv. „M.“ na kaznu zatvora u trajanju od dvije godine i šest mjeseci, optuženog I.S. zv. „S.“ na kaznu zatvora u trajanju od šest godina te optužene C.M.2 i I.V. na kazne zatvora u trajanju od po pet godina.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženom C.M.1 zv. „M.“, za krivično djelo, zbog kojeg je oglašen krivim, sud je u skladu sa odredbom člana 41. preuzetog KZ SFRJ uzeo u obzir sve okolnosti koje su od značaja za odmjeravanje kazne. Kao olakšavajuće okolnosti na njegovoj strani je cijenio okolnost da je porodičan i otac dvoje djece, invalid (...), a kao otežavajuću okolnost broj radnji koje imaju obilježja navedenog krivičnog djela i broj osoba prema kojima je te radnje preduzeo, ali je invalidnost optuženog cijenio kao osobito olakšavajuću okolnost koja ukazuje da se u odnosu na njega može ostvariti svrha kažnjavanja kaznom ispod granice propisane zakonom pa ga je uz primjenu člana 42. tačka 2. i člana 43. stav 1. tačka 1. preuzetog KZ SFRJ osudio na kaznu zatvora u trajanju od dvije godine i šest mjeseci, nalazeći da će se tom kaznom ostvariti svrha kažnjavanja, a raniju osuđivanost sud optuženom nije cijenio kao otežavajuću okolnost jer se ne radi o osudi za istovrsno krivično djelo. Sud nalazi da je izrečena kazna srazmjerna težini učinjenog krivičnog djela i stepenu krivnje optuženog i da se njom mogu ostvariti ciljevi specijalne i generalne prevencije krivičnih djela.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženom I.S. zv. „S.“ sud je utvrdio i cijenio kao olakšavajuću okolnost da je oženjen i porodičan, a kao otežavajuću okolnost broj radnji koje imaju obilježja krivičnog djela, zbog kojeg je oglašen krivim i broj osoba prema kojima su te radnje preduzete kao i okolnost da je zlostavljao zarobljenika M.E., koji je bio ranjen kao i način na koji je ratne zarobljenike zlostavljao, posebno okolnost da je nožem na koži ratnog zarobljenika H.A. napravio krst, što ukazuje na povećan stepen njegove krivnje pa je s obzirom na težinu učinjenog krivičnog djela i jačinu povreda zaštićenog dobra našao da se kaznom zatvora u trajanju od šest godina može ostvariti svrha kažnjavanja iz člana 33. preuzetog KZ SFRJ.

Na strani optuženog C.M.2 sud je prilikom odmjeravanja kazne kao olakšavajuću okolnost cijenio da je on sada starije životne dobi, jer ima ... godina, da je oženjen i otac dvoje djece, a kao otežavajuću okolnost broj radnji koje imaju obilježja krivičnog djela, zbog kojeg je oglašen krivim i broj osoba prema kojima su te radnje preduzete što ukazuje da je optuženi pokazao upornost u izvršenju krivičnog djela pa je s obzirom na težinu učinjenog krivičnog djela i jačinu povreda zaštićenog dobra našao da se kaznom zatvora u trajanju od pet godina može ostvariti svrha kažnjavanja iz člana 33. preuzetog KZ SFRJ.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženom I.V. sud je kao olakšavajuće okolnosti na njegovoj strani cijenio da je porodičan i da je neosuđivan, a kao otežavajuću okolnost broj radnji koje imaju obilježja krivičnog djela, zbog kojeg je oglašen krivim i broj osoba prema kojima su te radnje preduzete što ukazuje da je optuženi pokazao upornost u izvršenju krivičnog djela pa je s obzirom na težinu učinjenog krivičnog djela i jačinu povreda zaštićenog dobra našao da se kaznom zatvora u trajanju od pet godina može ostvariti svrha kažnjavanja iz člana 33. preuzetog KZ SFRJ.

Pošto su optuženi oglašeni krivima sud ih je na osnovu člana 202. stav 1. ZKP FBiH obavezaao da solidarno naknade troškove krivičnog postupka u iznosu od 2256,00 KM, koji se odnose na troškove vještaka i troškove svjedoka i da sudu svaki optuženi plati paušal u iznosu od po 100,00 KM, a visina paušala je određena s obzirom na trajanje i složenost krivičnog postupka.

Pošto podaci krivičnog postupka ne pružaju pouzdan osnov ni za potpuno ni za djelimično presuđenje sud je oštećene P.N., Z.H., M.E. i H.S. uputio da imovinskopravni zahtjev mogu ostvarivati u parničnom postupku.

Zapisničar
Karmela Saračić,s.r.

Predsjednik vijeća
Sudija
Fetija Pašić,s.r.

POUKA: Protiv ove presude može se izjaviti žalba Vrhovnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine u roku od 15 dana od dana prijema presude, putem ovog suda. Žalba se podnosi pismeno u četiri primjerka.